

CREATIVE SEB

Cuprins

1. Creații proprii

Ultima vară a copilăriei- Răzvan Simion

Toamna a început - Mara Tărăbuță

Baladă de toamnă - Anastasia Mihăilescu

Darkview, în adâncuri- Tudor Nicolae

De la vis la realitate- Barbu Sebastian Mihai

003-3A-CYTRONIAN MAINFRAME- Patrick Kovari

Schimbarea- Anastasia Cristian

O carte veche- Ioana Bodean

Meditații despre timp - Mara Miloș

3570 – Hallisberg (fostul New York)- Eduard Covaș

Două generații, două perspective asupra școlii – Sebastian

Zabarcencu

Lunaryn, sufletul pădurii- Maria Cristescu

Viața Miei- Sofia Calcișcă

Sky- Bianca Velicu

Ziua în care am ieșit de sub frunză- Anamaria Dragomir

Eu, Pyraminx, un ajutor de nădejde- Vladimir Olaru

Fumi – Iosif Ungureanu

O întâmplare neașteptată- Sofia Pușcașu

O seară interesantă- Sarah Stoicescu

Prima mea vânătoare- Natalia Roșu

Cuprins

Piesa mea elefant- Ștefan Burghilea

Piesa mea elefant- Matei Adrian

Din filele de jurnal ale emoțiilor- Nechita Rareș Alexandru

*Neagoe David, Mihai Crețeanu Cezar Andrei, Ioniță Ștefan,
Karina Vlad, Mătășel Ozana, Burghilea Ștefan, Andrei Duican,*

Adrian Matei, Bălan Maria, Olteanu Lavinia

În lumea mea... - Ozana Mătășel

În lumea mea... - Rareș Nichita

„25 de grame de fricire” - Ozana Mătășel

În lumea mea - Lavinia Olteanu

În lumea mea - Mihnea Toma

În lumea mea - Maria Bălan

Piesa mea elefant- Mihnea Toma

Piesa mea elefant - Lavinia Olteanu

Piesa mea elefant -Rareș Nichita

În lumea mea - Andrei Duican

Clepsidra în care timpul stătea pe loc- Andrei Duican

Cuprins

II. Hobbyuri și timp liber

Șahul - Ștefan Burghilea

Pasiunea mea, chitara - David Gugulea

Pasiunea mea, gaming-ul - Mihnea Toma

Pasiunile mele - Lavinia Olteanu

III. Documentare

Cum marile descoperiri geografice au afectat viața

cotidiană- Sofia Pușcașu

Spațiul cosmic- Matei Adrian

Găurile negre- Nichita Rareș

Proiectul 1065 de Alan Gratz- Nichita Rareș

Descoperiri care au schimbat lumea

Descoperirea și evoluția insulinei- Ilinca Bădoi

Semnele lăsate de trecerea timpului-Daria Calcișcă

Viața de zi cu zi în era digital – Daria Calcișcă

Cum se schimbă corpul prin sport- Ilinca Bădoi

Cuprins

IV. Interviuuri

Provocare - Ce schimbare ți-ai dori la școala noastră?-

Interviu realizat de Iris Tudor și Anastasia Cristian

*Ce schimbare ți-ai dori la școala noastră? – Interviu realizat
de Sofia Pușcașu și Ioana Bodean*

V. Projekte Auf Deutsch

*Die Entwicklung des Transports – BMW- Erstellt von Mara
Miloș*

Mitglied im Häkelklub- Erstellt von Maria Cristescu

Reitclub- Erstellt von Natalia Rot

Klub Kochen- Erstellt von Sarah Stoicescu

Fußballverein- Erstellt von Sofia Ioana Pușcașu

Malklub- Erstellt von Sofia Talabă

*Oldtimer sammeln – mein Hobby- Erstellt von Rebeca Diac,
Vladimir Olaru und Iosif Ungureanu*

*Wie sieht dein Traumzimmer aus?- Erstellt von Iris Tudor
und Maria Constantin*

Basketballklub- Erstellt von Bianca Velicu

Tanzclub- Erstellt von Carina Chivaru

CREATIVE SEB

I. Creații proprii

Ultima vară a copilăriei

Cum trece timpul! Doar ce am clipit și a și trecut întreaga vacanță de vară. Ca un intercity pe care mai mult îl auzi decât ai timp să îl vezi de pe peronul unei gări mici în care acesta nu oprește. Știu că din punct de vedere științific zilele de vară sunt cele mai lungi, dar fiecare om are timpul lui, viața lui, mai lungă sau mai scurtă, mai fericită sau mai nefericită, zilele lui. Mărturisesc că zilele mele de vară sunt cele mai scurte din an. În compensație, sunt cele mai fericite!

Într-o zi, în timp ce timpul însuși galopa cu mine pe spinarea lui mega puternică, pe care ne ține pe toți și ne poartă de la o oră la alta continuu, gândindu-mă la cavaleri și la cruciadele religioase înecate în sânge, am fost curios să analizez puțin ce anume au în comun cele mai importante religii și care ar fi diferențele majore ce le separă. Am sesizat că fiecare religie are personaje înțelepte care meditează îndelung în pustiu în căutarea vocii divine. M-am pus și eu pe meditat, reflectând la școală, la teme, la ideea că trăiam, probabil, ultima vară a copilăriei. Nu mă pot arăta indiferent la faptul că următoarea vacanță de vară este cea care va preceda examenul pentru admiterea la liceu. Așa că mi-am zis lăuntric: „Eu vara nu scriu, nu am timp!” asemănător versurilor piesei care răsună din stradă „Eu vara nu dorm, nu am somn”.

Cât de plăcut poate fi să visezi cu ochii deschiși! Mă trezesc dimineața și mă pun pe visat. Doamne, îmi clocotește capul de idei, pentru fiecare dintre ele îmi trebuie ceva mai mare sau mai micuț de la magazin. Apoi meșteresc folosind noile materiale, apoi merg în parc să probez invențiile sau modificările. Sărbătoresc succesul printr-o plimbare cu bicicleta. Și uite așa s-a înnoptat, închid ochii și sunt purtat de la visuri către vise.

În ultima seară înaintea primei zile de școală mă cuprinde neliniștea din cauza temelor lipsă, fac bilanțul și îmi spun că pentru teme e timp în zilele de școală, dar nu e timp deloc în zilele de vacanță. E ca și cum timpul meu are doi poli, ca un magnet bipolar, polul zilelor de vacanță respinge puternic temele, pe când polul zilelor de școală le atrage. Cu forțele universului nu te pui! Timpul va decide dacă doamna de română va fi bucuroasă pentru această compunere sau va fi supărată de veștile privind tema de vacanță. Totuși, promit să fiu atent la ore și conștiincios cu temele în timpul școlii. Astfel, poate mă va ierta, căci vacanța mea nu a fost pierdere de timp. Am simțit prima rază a răsăritului pe chip și apoi toată lumina aceea portocalie s-a așternut pe patul meu, mi-a umplut camera de fericire, m-am bucurat de micul dejun alături de ai mei, am înotat și m-am jucat în apă de parcă toată marea ar fi fost a mea, am sărit de pe stânci înalte și am simțit toată explozia apei în jurul meu, am dormit pe plajă la umbra unui pin sau pe un pled pe iarbă în curte, am citit în leagănul agățat de măslin, am pescuit din barcă și m-am plimbat cu paddel bord-ul, am luat cina la o masă așezată pe nisip, desculț, botezat la picioare de câte un val mai îndrăzneț... Mi-am umplut sufletul de bine, de frumos, de relaxare, de fericire și de visare.

Timpul petrecut în vacanță alături de familie sau în tabere este cea mai mare fericire a mea!

Răzvan Simion, casa a VII-a

Toamna a început

Vara, anotimpul căldurii, al mersului la mare și al mâncatului de înghețată, a fost înlocuit de toamna cea rece și la prima vedere, neprimitoare. Frunzele copacilor au început să se rumenească, devenind uscate, secate de viață. Briza caldă din vară s-a transformat într-un vânt uscat, rece, forțându-te să porți pulovere tricotate, probabil, de bunica.

Sună clopoțelul asurzitor din alamă, anunțând începerea unui nou capitol din viața elevilor. Copiii merg de-a lungul străzilor ude de la ploaia rece de peste noapte, cu capetele plecate din cauza greutății ghiozdanelor mari, încărcate de cărți. Ajung la școală în prima zi, fericiți, pe moment, că-și revăd colegii. Fiecare pare să fie schimbat după cele trei luni de vacanță, petrecute cu fericire și încântare. Însă, apoi încep orele. Anteriorul zâmbet de pe fețele copiilor dispare, înlocuit de o expresie dominată de oboseală și stres.

Sună clopoțelul asurzitor din alamă, anunțând începerea unui nou capitol din viața elevilor. Copiii merg de-a lungul străzilor ude de la ploaia rece de peste noapte, cu capetele plecate din cauza greutății ghiozdanelor mari, încărcate de cărți. Ajung la școală în prima zi, fericiți, pe moment, că-și revăd colegii. Fiecare pare să fie schimbat după cele trei luni de vacanță, petrecute cu fericire și încântare. Însă, apoi încep orele. Anteriorul zâmbet de pe fețele copiilor dispare, înlocuit de o expresie dominată de oboseală și stres.

Se întorc acasă, extenuați, pe aceleași străzi și străduțe mohorâte pe care au venit de dimineață, blocurile comuniste privindu-i de sus, iar când ajung acasă, se aruncă în patul ce pare a-i primi cu brațele deschise. Părinții entuziasmați bombardează copiii cu întrebări: „Cum a fost la școală?”, „Ți-ai făcut prieteni noi?” „Ce mai face Sofia?”. Elevii obosiți răspund numai cu jumătate de gură la întrebările fulgerătoare.

Vara se schimbă în toamnă. Nu va mai fi totul la fel. Dar nu va fi mai rău.

Mara Tărăbuță, clasa a VII-a

Baladă de toamnă

Peste frunze aurii
Se lasă vântul iarăși,
Iar pe bolte azurii,
Se iscă ploi de toamnă.

Soarele de foc
Al verii timpurii
Nu mai are loc
Pe cerurile gri.

Toamna luptă iar
Să iasă-nvingătoare,
În jocurile verii
Să nu fie trecătoare.

Golaș, ca soarele de vară,
Când nu e niciun nor,
Golaș, ca arborii de toamnă
Sub septembrie nepăsător.

Vai, vara mea frumoasă!
Te-ai scurs printre degete...
Vine iar vremea geroasă,
Vine toamna să te fure.

Credeam că ești a mea,
Dar tu ești a nimănui,
Liberă ești să pleci,
Dar altora să nu le spui.

Ca frigul să nu moară,
Ca fiii să nu-i piară.
Să își ia cocorii zborul,
Să-și stăpânească dorul.

O, vara mea de aur,
Toamna te va pustii,
Cu inima-i cea de balaur,
Și cu ochii ei cei gri.

Din frunze un mozaic apare,
Toate cad stinse la pământ.
Câmpia-i tristă-n depărtare
Nici greierii nu mai plâng.

O, toamnă mea haină,
Te rog, nu mai veni,
Dar, dacă nu se poate,
Atunci așteaptă un pic.

Cum era cândva aici!
Parcă ieri, nu e așa?
Era verde și lumină,
Pe atunci vară era...

Să n-o rănești pe vară,
Te rog, nu-i face rău.
O fi a ta dușmană,
Nu fi al ei călău!

Iar inima, împovărată,
De copacii goi, apăsători,
Era liberă, frumoasă,
Dar acum sufletul e gol.

Și, toamna mea de-aramă,
Nu te mai obosi,
Căci după primăvară
Vara oricum va veni.

O, vara mea de aur,
Tu iarăși ai plecat
Și loc pentru toamnă
Tu iarăși ai lăsat.

M-ai părăsit, ne-ai părăsit,
Ne-ai lăsat golași,
Iar inima mi-e mică,
Căci bruma va veni.

Când vei veni la anu'
Noi vom fi certate,
Fiindcă m-ai lăsat în urmă
Și-ai plecat pe pace.

Și dacă nu ai remușcări
Rușine să îți fie,
Fiindcă ce era mai greu
Mi-ai lăsat doar mie.

Anastasia Mihăilescu, clasa a VII-a

Darkview, în adâncuri

De douăzeci de ani sunt angajat la Darkview. Treburile pe care le am de făcut nu sunt prea riscante de obicei, dar acum e o excepție. Pe fundul Mării Negre, este un submarin cu o echipă formată din oameni de știință care studiază fauna. Echipa nu a dat semne de viață de două zile. Eu trebuie să merg acolo pentru a descărca informațiile și pentru a afla ce s-a întâmplat cu echipajul submarinului.

În drum spre locul din care voi coborî, privesc în larg și mă simt absorbit, chemat de albastrul nesfârșit și amețitor. Linia orizontului este aproape invizibilă și soarele se chinuie să rămână atârnat pe cerul monoton, de o culoare movalie. Peisajul parcă apocaliptic îmi cauzează un nod în gât și o stare de neliniște. Intru precaut în cabina mare de metal, înghițita de rugină și încep să cobor. Minte mea nu are timp să se răzgândească până ajung jos. În mâna mea este un aparat ce ar trebui să mă ajute să mă orientez și mi-l așez pe cap. Ar costa prea mult ca firma să aducă electricitate în plus, deci luminile trebuie închise, rezultând o beznă totală. Aparatul se deschide și intru cu o strângere de inimă.

Brusc, aud o voce spunând „*Bună, eu sunt asistentul tau digital ce te va ajuta să îți cunoști împrejurimile!*”. Ecranul de pe fața mea s-a aprins, pe el scria cu un verde neon, ca de interfață: perete; 100% sigur, 2 metri distanță. Imediat după, vocea, acum clar robotică și lipsită de viață continuă „*Pe mijlocul ecranului va fi scris ce obiect e în fața ta, sub el va fi scrisă probabilitatea de corectitudine a informației, în colțul drept, va fi scrisă distanța de la tine până la obiect, iar în colțul stâng va apărea un radar. În laterala stângă a aparatului, ai un slot de citire pentru SIM. Mult noroc!*”

Acum mai sunt doar eu, ecranul și gândurile mele, o beznă totală și scris, singurele lucruri pe care le văd, perete, perete, perete, perete, mă simt ca un soldat ce marșăluiește, sunt ca într-o transă îngrozitoare din care nu pot să scap. Văd un punct verde pe radar, o schimbare mică într-o mare de monotonie. Cele mai mici schimbări mă fac să nu îmi pierd mințiile. Mă apropii de punctul verde, pe ecran apare: laptop. Iau loc pe scaun și îl deschid, duc mouse-ul orbește în colțul ecranului, pun cipul din buzunar în laptop și bâjbâi pe taste în întuneric pentru a descarca fișierele. Extrag cipul din calculator și îl pun în cască. Apare un perete de scris, în mare parte experimente și date, dar un titlu îmi atrage atenția în special: „*Jurnal, ziua 1, am ajuns în submarin, nu e un hotel de cinci stele, dar nu e nici o groapă de gunoi. Ziua 2, munca e destul de repetitivă și paturile sunt relativ tari, în plus am foarte puțin timp liber pentru a scrie în jurnal. Ziua 3,*

m-am cam obișnuit cu documentarea și supravegherea constantă a experimentelor. Ziua 4, am găsit niște larve ciudate după un dulap, sunt îngrijorat. Ziua 5, am gânduri care nu sunt ale mele și mi-e foarte foame...”.

Pun cipul în buzunar cu mâinile tremurânde. Vreau acasă. Încerc să ajung înapoi de unde am venit. Din senin, simt o pișcătură dureroasă, ca un foc brusc, ca o împușcătură, cad dezorientat și văd pe ecranul acum crapat și clipocind: „*larve, 76% sigur*”. Nu, nu vreau să cred asta, REFUZ. Nu vreau să se întâmple asta

, ecranul mi se stinge... nu am nicio idee despre ce mi se întâmplă, dar știu că trebuie să mănânc, mă întreb dacă o să mai trimită pe cineva, cineva care va ajunge ca ... mine.

Tudor Nicolae, clasa a VII-a

De la vis la realitate

Îmi amintesc de vremurile vechi, când oamenii aveau dorința de a zbura printre nori și odată cu păsările călătoare. Eu eram acolo, în visurile lor. Îi vedeam cum încearcă să se înalțe de la sol cu tot felul de aripi făcute din pene sau lemn, dar mereu planurile lor cădeau la pământ.

Apoi au apărut încercările serioase... planoarele. Eram lângă ei când îndrazneau să sară de pe dealurile mai înalte cu aripi fragile. Nu zburaseră foarte departe, dar pentru oameni era un început.

Apoi a venit momentul meu de glorie... frații Wright. Eram acolo, în 1903, când m-au ridicat pentru prima dată la sol. Eram mic și firav, dar zborul meu scurt a schimbat lumea pentru totdeauna. Oamenii au înțeles că zborul nu mai este doar un vis, ci poate să devină o realitate.

Am crescut alături de ei. În Primul Razboi Mondial am fost avion de luptă, purtând soarta bătăliei, dar și viața multor soldați. În Al Doilea Razboi Mondial,

am fost mai rapidă, mai puternică, capabilă de aproape orice pentru a face
bătălia mai ușoară sau mai grea.

Tot eu am fost mesagerul păcii, ducând scrisori, oameni și ajutoare în cele mai
îndepărtate colțuri ale lumii.

Și nu m-am oprit. Am devenit avion de pasageri, ducând oameni peste mări și
continente. Am unit țări și orașe, am apropiat familii și am deschis uși spre locuri
care altădată păreau imposibil de atins.

Astăzi, încă sunt aici. Mă vezi pe cer, mai mare și mai rapidă ca niciodată.
Zbor desupra norilor, unde oamenii au visat să ajungă de mult timp. Am fost
mereu alături de oameni, din visul simplu de a zbura până la avioanele moderne
care traversează lumea în câteva ore. Eu sunt povestea zborului, iar ea continuă
prin mine..

Barbu Sebastian Mihai, clasa a VII-a

003-3A-CYTRONIAN MAINFRAME

-2252 – Învins, observ ruinele Cytroniei. Umanitatea a câștigat, toți Cytronienii sub comanda mea sunt dezactivați sau distruși. Mă întreb cum oamenii au reușit să învingă o rasă creată numai din ființe care nu trebuie să doarmă, să mănânce sau să gândească. Mașinării pe care mereu le-am avut sub supravegherea mea timp de ani buni sunt toate devastate și furate pentru „studii” de umanitate. Observând atent, îmi reamintesc de momentele pe care le-am trăit ca o faptură vie.

- 1945 - Mergeam în timpul unei zile ploioase căutând un loc în care să îmi petrec după-amiaza. Pe drum, am văzut pentru prima dată persoana care m-a convins să fac multe atrocități. Țipa în public legat de o profeție conform căreia o rasă numită omenirea va distruge toată viața existentă prin a naște o persoană menită să fie o mașinărie de război, care își va accepta soarta și va deveni distrugătorul realităților. Așa-numitul *Copil al Întunericii*. Păcat că nu știa că o să dăm greș.

distrugătorul realităților. Așa-numitul *Copil al Întunericului*. Păcat că nu știa că o să dăm greș.

- 1950 - Norocul nostru și al noului nostru „cult” este că societatea noastră se bazează pe mașinării, așa că progamându-ne creierele în Mainfraime-uri am acaparat fiecare mașinărie și am distrus specia noastră așa-numită de liderul cultului „o specie slabă care profită de mașinării așa că trebuie să profităm de slăbiciunea asta”.

- Înapoi în prezent - Încep să realizez că poate carnea și în sine a fi o făptură biologică nu e atât de neplăcut, dar a trebuit să încerc să opresc Copilul Întunericului din a se naște. Lucrul care m-a convins a fost figura mov umanoidă care a apărut în visul meu, unul dintre Zeii Creatori.

-3007- După multă vreme în care m-am săturat să văd umanitatea că doar prosperă și trăiește frumos, am văzut momentul pe care l-am așteptat. Baricadat sub dărâmături, am văzut o rasă de insectoide numite Mitrellieni. Ei au dus oamenii la presupusa extincție și m-au luat sub protecția lor, m-au reînnoit și m-au crezut mesagerul zeilor. Eram liderul lor indirect. Nu știam ce să zic, așa că le-am povestit profeția despre Copilul Întunericului. Mitrellieni m-au programat într-un nou corp.

-4009 - După mii de ani de viață, cred că o să îmi întâlnesc sfârșitul. Oamenii ca niște viermi au ieșit din cenușă și s-au reconstruit prin popoare peste tot în galaxie, cele mai puternice fiind Boreas, Imperiul Lavalordean, Imperiul Trexian și Republica Anaorei. După acești 1002 ani oamenii sunt din nou puternici. Atât de puternici încât pot să ajungă pe Mitrellian Prime și să mă dezactiveze. Văd un om cu ochii lui albaștri ca cerul cum inițiază protocolul de dezactivare. Și ca o replică a persoanei care și-a programat creierul în mine, tot am trăit o viață bună.

-oprire iminentă-

-oprire iminentă-

-oprire iminentă-

-ORDIN FINAL PENTRU MITRELLIENI-

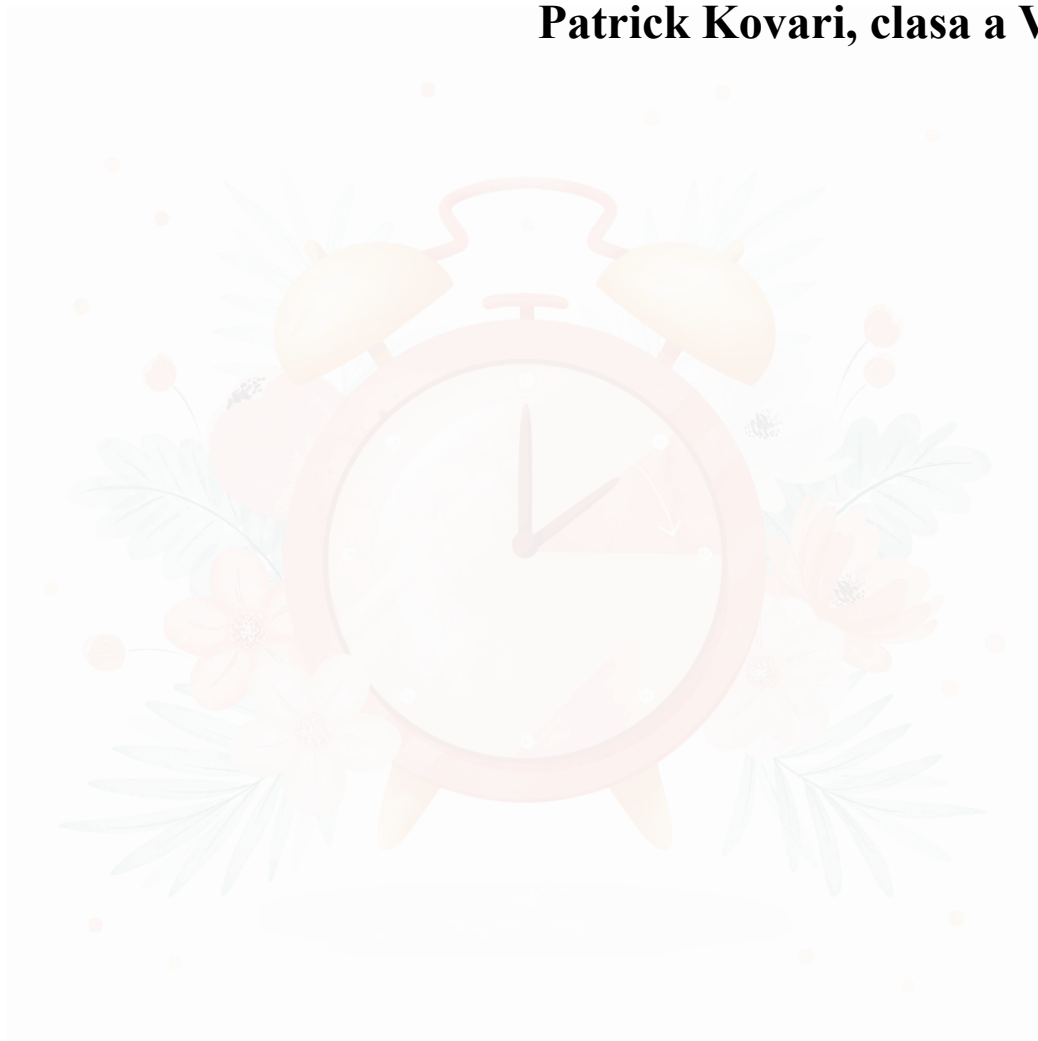
-ÎNCEPEȚI OPERAȚIUNEA ULTIMATUM ȘI CONSTRUIȚI OCHIUL LUI MITRELL-

-OPRIȚI COPILUL ÎNTUNERICULUI CU ORICE COST-

-Toate sistemele oprite-

Patrick Kovari, clasa a VII-a

Schimbarea

De când a arătat ceasul ora douăsprezece noaptea, deja au început să se simtă și să se vadă schimbările, chiar dacă era beznă afară, lumea arăta ca o pădure de cabanoși bătrâni și înalți peste tot unde te uitați.

Puteai simți aerul cum se răcea, devenind din briza caldă și un pic răcoroasă de vară pe care o simți seara când trebuie să te desparți de prietenii tăi deoarece mama te-a chemat la cină, în briza rece pe care o simți când vii de la școală după ce ai făcut cele mai mari prostii cu colegii tăi în pauză, dar ai și dat un test neașteptat la matematică.

Copacii începeau din a avea frunzele lor frumoase și verzi ca pietrele de Peridot, în frunzele lor veștejite și portocalii, galbene și maro de toamnă, căzând pe jos încetul cu încetul. Castanii încep a-și arunca fructele lor pe jos printre frunzele ruginii, în timp ce castanele stau cumiți încă în coaja lor verde, așteptând ca un trecător să le eliberze din ambalajul țepos ca un arici de mare și să-și elibereze fructul castaniu și fin.

Păsările au început deja să-și împacheteze bagajele, pregătite de călătoria unde vor merge în alte țărâmurii unde este la fel de cald cum era înainte să bată ceasul, în timp ce animalele încep a-și căuta de mâncare pentru iarna care urmează, chiar dacă de ani întregi, iarna pe care o cunoaștem nu mai e aceea care a fost.

Școlile par a se deschide. Chiar dacă e miezul nopții, începi prin a auzi cum copiii își amintesc de amintirile de anul trecut și discutând ce vor mai face anul acesta, începi să vezi cum copiii noi își fac prietenii, iar colegii vechi ai copilului care a plecat de la ei îi simt lipsa, știind că fără ei, anul acela școlar nu va fi la fel.

De-abia dacă a trecut un minut, și am putut observa și analiza schimbările pretercute, până la urmă, asta-i toamna, n-ai cum s-o ocolești, iar în următoarele trei luni, vom simți aceste schimbări pe care le considerăm acum ciudate, deoarece, începând cu luna iunie am trăit în libertate, relaxare și în fericire constantă. Vor deveni toate normale, lucruri pe care le vom trăi în fiecare zi și ne vom acomoda repede, deoarece am mai avut aceste experiențe, pentru că, până la urmă, n-ai um să urăști toamna.

Anastasia Cristian, clasa a VII-a

O carte veche

Sunt doar o carte veche care stă pe un raft și mai vechi. Nici nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am fost deschisă. Poate acum cinci ani? Nu. Poate șapte? În fine. Nu sunt prea bună la matematică. Paginile mele sunt pline cu povești uitate de lume. Dar oamenii mai citesc cărți? Trebuie să-mi notez s-o întreb pe doamna Dicționar. Aceasta este o carte nou venită la noi în bibliotecă. Nu prea se înțelege cu Mihai Eminescu și cu Peter Pan, dar asta este.

Eu mă înțeleg destul de bine cu dumneaei. Sunt un pic geloasă pe aceasta deoarece este cel mai des ridicată de pe raft și răsfoită. Dar eu? Stau toată ziua aici.

Țin minte, când, mai veneau copii în vizită, care nu puteau face diferența dintre stânga și dreapta, dintre bine și rău. Aceștia mă luau de pe raftul prăfuit și începeau să mă răsfoiască. Acum, nimeni nu se obosește să șteargă praful de pe mine.

Fetița, sau mai bine zis *fata* care mă deține, Irina, obișnuia să mă țină în brațele ei ore în șir. Bine, asta se întâmplă când ea avea zece ani, iar acum are 25 de ani! Practic, am crescut împreună!

Prima oară, am aparținut mamei ei, Alina. A fost un coșmar să stau cu ea. Îmi rupea paginile prețioase și mă arunca pe jos! Odată, m-a scăpat în noroi! ÎN NOROI!

Chiar nu-mi pasă ca avea șase ani! Nu așa tratezi o carte de rang superior! Am cele mai frumoase povești ascunse între paginile mele! „Scufița roșie păcălită de vulpe”. Stai așa, nu e corect... „Scufița roșie” și „Ursul păcălit de vulpe”. Da, așa era corect. Acestea sunt două povești diferite. Am și eu o vârstă. Mai încurc lucruri. Armata de șoareci din „Spărgătorul de nuci”, pregătită pentru orice atac, băiatul acela făcut din lemn...cum îl chema? PINOCCHIO! Și fata aceea care s-a înțepat în fusul acela magic... Aurora din „Frumoasa adormită”, „Mica sirenă”, „Barbă Albastră”, „Călătoriile lui Guliver” și câte și mai câte! Să mai zică cineva că nu sunt o carte specială!

Cum spuneam, Alina a fost un coșmar, dar Irina a fost un vis! Ea a fost cosmosul meu. Nu mi-a rupt nicio pagină, nu m-a aruncat nici în noroi. Ba chiar mi-a lipit paginile pe care mi le-a rupt Alina.

Acuma, Irina este o artistă muzicală, deși nu prea populară. Chiar în curând o să lanseze o piesa numită: „Visele”. Este și căsătorită. Rămâne între noi, dar mie nu prea îmi place de soțul ei.

Stai puțin! Aud ceva. E ușa de la intrare. S-a întors Irina acasă. Și are în mână o... bandană? De ce ar ține o bandană? Mă rog... Nu judec.

Dintr-odată, aceasta se apropie de... bibliotecă? Ce se întâmplă?

-Am și uitat de cartea asta, zice ea și mă ia de pe raft. Cât praf este în bibliotecă asta!

Eh, fac curat mai târziu, continuă aceasta și începe să se îndrepte spre canapea. Ea se așază confortabil și mă deschide și începe: „A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi, nu s-ar m-ai povesti...”.

Asta este cea mai bună zi din toată existența mea!

Meditații despre timp

Timpul este un element foarte prețios al acestei lumi. Fie că pentru unii el trece nevăzut, iar pentru alții nu mai pleacă, el este prezent și ne înconjoară. E ca aerul. Uneori încetșosat și greoi, alteori invizibil. Dacă stai să te gândești îndelung la el, te fură gândul și nici nu realizezi când a trecut. Mulți oameni nu fac asta. Ține de răbdarea ta ca să tragi astfel de concluzii.

Timpul trece odată cu tine. Poate că nu te-ai gândit, dar timpul trece și te ajută să evoluezi. Viața nu poate fi construită fără timp. Este esențial. Fără el nu poți crește, merge mai departe, nu poți trece peste lucruri și nici nu te poți schimba. Fără timp, totul ar rămâne la fel. Dar cel mai și cel mai important, doar în timp poți să înveți. Nimic nu funcționează pe loc.

Timpul trece și acum când privirea ta se uită pe deasupra acestor rânduri. Nu-ți fie frică, acum nu pierzi timpul, acum constai cum funcționează.

De ce ți se tot spune să nu-ți pierzi timpul? Pentru că el este o resursă consumabilă. Până la urmă, nu suntem nemuritori, așa-i? Cu toții știm că mai avem timp în acest moment și că nu e grabă, dar pentru că nici timpul nu este nelimitat, ce-ar fi să-l folosim măcar într-un mod cât se poate de eficient?

Pe parcursul vieții, la ce e timpul bun? Acesta lasă o dâră în urma lui. Cu cât se îndepărtează mai mult, cu cât începi să uiți începutul. Sunt și unele porțiuni din dâră care nu dispar în final. Acelea sunt amintirile. Amintirile puternice. Odată cu urma timpului vine și experiența, care merge mână-n mână cu acesta. De acolo și expresia „cu timpul am învățat/constatat”. Lucrurile prin care treci îți formează noi păreri care îți stau aproape și timpul te modelează.

Însă timpul nu este în întârziere. El nu se grăbește nicăieri. Dintotdeauna, timpul a avut și el timpul lui. De aceea, e mereu posibil să te apuci de ceva nou, să înveți ceva nou, și mai ales, mereu o să fie timp de schimbare. Niciodată nu e prea târziu.

Mara Miloș, clasa a VIII-a

3570 – Hallisberg (fostul New York)

Pe peronul 42 al Stației Grand Central stătea un om. Un singur om. Înghețat de ploaie și bătut de grindină, nemișcat precum o statuie, a rămas acolo ore întregi. Treptat, ploaia încetă. Puținele raze de soare rătăcite printre nori făceau acum ca vizorul lui negru să strălucească precum o stea îndepărtată într-o noapte de vară.

Un tren răsări la orizont și, cât ai clipi, opri în gară cu un șuierat prelung, muribund. Trenul vechi purta povara multor călătorii. De 50 de ani, acel tren cutreiera ruta sa, neobosit. Văzuse 17 controlori diferiți și două alte înfățișări ale gării în care oprea acum. Era ultimul din generația lui, un supraviețuitor singuratic.

Omul de pe peron urma să fie ultimul pasager al acestui tren. Odată întors la depou, trenul avea să fie dezasamblat și topit. Unul nou, mai rapid, mai modern și mai eficient îi va lua locul.

Ultimul pasager urcă și zgârie pentru ultima dată geamul trenului cu costumul său metalic. Se așează pe cel mai apropiat scaun de cabina controlorului și apoi stătu nemișcat precum un munte, în timp ce picăturile de ploaie de pe armură se prelingeau pe scaunul trenului pentru ultima dată.

*

Privesc pe geam cum, încet-încet, orașul agitat piere în depărtare și peisajul se transformă. Mai întâi apar suburbiile, un labirint de case și străzi plasate perfect într-un model imperfect. Pe vremuri, aceste străzi erau populate de copii ieșiți la joacă. Fiecare cartier era diferit în felul său, casele veneau într-o minunăție de culori și modele, nu găseai două care să semene, iar proprietarii se mândreau cu această unicitate. Dar acum toți copiii s-au închis în cutiile de beton văruiate în alb pe care oamenii le numesc „case”. Oricine încearcă să-și construiască o locuință altfel devine deodată atracția cartierului și nicidecum în sensul bun.

Odată ce suburbiile încep să dispară, terenul agricol le ia locul. În vechime, pe aceste câmpuri lucrau fermieri pentru a procura făina și legumele ce ajungeau în patiserii și la piață. La fermele din depărtare erau crescute animale ce sfârșeau la abator, iar meșteșugari și croitori le făureau în schimb bocancii și hainele fermierilor, precum și uneltele lor. Acum, câmpurile sunt îngrijite de roboți, iar fermele au devenit conace pentru bogații societății.

În cele din urmă, câmpiile dispar și un peisaj macabru răsar. Deșert. Asta a mai rămas din fosta „Planetă Albastră”, cum îi spuneau cândva pământeni. Când Ceasul a fost pornit, undeva în secolul XXI, nu mă așteptam la ce avea să urmeze. Tot ce a rămas din fostele păduri și pășuni cu iarbă crudă sunt doar valuri de nisip aspru și schelete uscate de copaci și animale.

Stația mea este anunțată și mă ridic de pe scaunul înghețat pentru a coborî din tren.

*

Trenul oprește. Această stație este unică, nu are o gară. A fost anunțată la difuzoare, dar numele care i-a fost atribuit este cel al unui mic bar ce se află acolo de multe secole și în care pasagerul nostru s-a aflat de nenumărate ori.

El coboară din tren. Nisipul ce zboară prin aer începe imediat să se așeze în straturi pe costumul său.

Barul este înghețat în timp. De la lemnul din care e construit până la barmanul care stă în spatele tejghelei de mahon, măcinate de ani, acest mic loc este un fragment dintr-o altă epocă.

Costumul metalic al pasagerului atrage privirile tuturor clienților, dar acesta nu le acordă atenție și merge cu pas apăsător, ca de soldat, până la bar, unde se așază și comandă un whisky, pe care îl bea printr-un tub din cască. Un domn care stătuse până atunci la o masă din colțul cel mai îndepărtat al barului se ridică și se alătură misteriosului călător.

*

Termin whisky-ul și împing paharul spre barman, în semn că mai vreau unul. Lângă mine se așază un tânăr, cam de 30 de ani. Dau să mă mut, dar el spune:

-Mă scuzați... domnule? Vin în fundătura asta de câteva zile și nu am găsit nimic demn de un articol. Sunt jurnalist, să știți.

Mă așez la loc pe scaun.

-Ce fel de articol scrii?

-Ar trebui să fie ceva despre trecerea timpului, strămoși, istorie, știți... chestii de-astea, răspunse el.

Râd puțin, doar pentru mine, și îi spun:

-Atunci ai venit la omul potrivit!

-Minunat! se bucură tânărul jurnalist. Ați putea să-mi spuneți și cum vă cheamă înainte?

Prinzând al doilea pahar de whisky, trimis de barman din celălalt capăt al

barului, îi răspund:

-Mi se spune... Sau, mai bine zis, mi s-a spus pe multe nume...

Eduard Covaș, clasa a VII-a

Două generații, două perspective asupra școlii

Era o după-amiază liniștită de toamnă. Abia începusem școala. Stăteam la masă cu bunica mea și îmi făceam temele, iar ea mă privea curioasă. La un moment dat, m-a întrebat ce manual folosesc și a ridicat din sprâncene când a văzut tableta deschisă lângă caiete.

- Așa-i școala în ziua de azi? a întrebat ea zâmbind. Voi nu mai aveți rafturi pline de cărți, ci doar un ecran?

Am zâmbit și eu, puțin amuzat, dar și mândru. Pentru mine era firesc să caut informații pe internet, să am manuale digitale, să rezolv exerciții interactive și să primesc sau să transmit temele pe platforme digitale. Școala mea este dinamică, colorată și rapidă ca să se potrivească cu ritmul lumii de azi.

Bunica însă a început să-mi povestească despre anii ei de școală. Spunea că băncile lor erau vechi și reci, manualele se transmiteau de la o generație la alta, iar profesorul era autoritatea absolută. Nu exista nici videoproiector, nici laptop sau internet, ci doar cretă și tablă și multe, multe cărți pe care le împrumutau între ei. Totuși, în vocea ei era o nostalgie caldă și fericită.

- Știi, a continuat ea, noi învățam cu grijă fiecare lecție pentru că știam că nu avem altă șansă să aflăm despre lucrurile acelea. Manualul și explicațiile profesorului erau singura fereastră spre lume și spre cunoaștere. Când învățai, simțai că ți se deschide mintea. Azi, voi aveți atâtea resurse...

Am simțit că are dreptate. Pentru mine, informația e la un click distanță. Uneori nici nu mai simt bucuria de a descoperi, ci doar graba de a termina mai repede. Dar în același timp, eu îi explicam că școala modernă mă ajută să învăț altfel: prin experimente, prin proiecte în echipă, prin acces la lucruri pe care generația ei nici nu și le imagina.

- Bunico, i-am spus, nu cred că școala e mai ușoară acum. Doar că e altfel. Profesorii ne cer să gândim singuri, să fim creativi, să avem o gândire critică, nu doar să memorăm.

Ea a dat din cap aprobator. Apoi a adăugat:

- Adevărul e că fiecare generație are școala de care are nevoie. Noi aveam nevoie de disciplină și de răbdare. Voi aveți nevoie de viteză și de libertate pentru a fi creativi. Important e să nu uitați că școala și educația, oricum ar arăta sunt temelia vieții.

Cuvintele ei m-au făcut să privesc altfel caietul și tableta de pe masă. Am înțeles că, deși perspectiva noastră asupra școlii este diferită, scopul rămâne același: să ne formăm ca oameni, să învățăm să ne descurcăm în viață și să ne alegem o profesie pe care să o practicăm cu pasiune și cu multă plăcere.

Două generații, două drumuri, dar aceeași destinație - cunoașterea.

Zabarcencu Sebastian, clasa a VII-a

Lunaryn, sufletul pădurii

Vântul se strecura printre scorburile copacilor. Frunzele dansau. Susurul râului se auzea în toată poiana. Micuțele animale se jucau în lumina lunii. Am apărut eu, sufletul pădurii, ființa magică, protectorul antic, Lunaryn.

Sunt cerbul lunii. Am o blană subțire și plină de stropi de lună. Coarnele mele argintii luminează toată poiana. Copitele mele lăsă în spate praf de stele. Am puterile Lunii.

În satul de lângă pădurea mea, locuia însă un vânător, pe nume Malvorr. Acesta știa despre mine și despre legendă. Legenda spunea că dacă ai coarnele mele o să ai noroc. Vânătorul lacom își dorea să aibă norocul atât de mult, încât s-a dus în pădure pentru a mă ucide.

În dimineața următoare, Malvorr a intrat în pădure. A așezat capcane pline cu otravă peste tot. Păsările l-au văzut și mi-au spus:

În dimineața următoare, Malvorr a intrat în pădure. A așezat capcane pline cu otravă peste tot. Păsările l-au văzut și mi-au spus:

- Lunaryn, protectorule, l-am zărit pe Malvorr vânătorul, a așezat capcane pline de o substanță verde mortală prin toată pădurea, știe legenda, mă tem că vrea să te ucidă! a spus vrăbiuța speriată.

- Nu te teme, nu are ce căuta aici, îl vom izgoni. I-am zis pe un ton calm.

În noaptea aceea, m-am dus în poiană și am șoptit în noapte.

- Luna, zeiță a Lunii, apără-ne pădurea de Malvorr. Coarnele au început să îmi lumineze. Mi-am aplecat capul, ploua cu praf de stele. Zeița m-a ascultat.

Dimineața, coarnele mele străluceau foarte puțin. Pădurea era rănită. Dacă pădurea murea, muream și eu deoarece eu sunt sufletul pădurii. Eram slăbit. Vestea aceasta a aflat-o toată pădurea, inclusiv Malvorr. El a otrăvit râul din care toate viețuitoarele beau apă. Multe animale erau bolnave. Am dat de veste ca nimeni să nu bea apă din râul otrăvit. Eram cu adevărat speriat. În acea zi, coarnele mele aproape s-au oprit din luminat. Florile, odată colorate, s-au ofilit. Auzeam plânsul copacilor, mă rugau să îi apăr, însă nu puteam, nu aveam putere.

Noaptea, în vis, Luna, zeița, a apărut. Mi-a spus că trebuie să însănătoșesc toate animalele pentru a-mi recupera puterile.

- Cum? am întrebat-o.

- Am să îți dau puterea mea, dar trebuie să ai grijă cum o folosești. Dacă Malvorr o să o ia și pe aceasta pădurea, eu și tu vom muri. Te vei descurca?

- Da, zeiță a Lunii, nu am să te dezamăgesc!

Soarele lumina. Coarnele îmi străluceau. Luna îmi dăruise puterile ei. M-am dus la animalele bolnave. Am scuturat din cap și am zis:

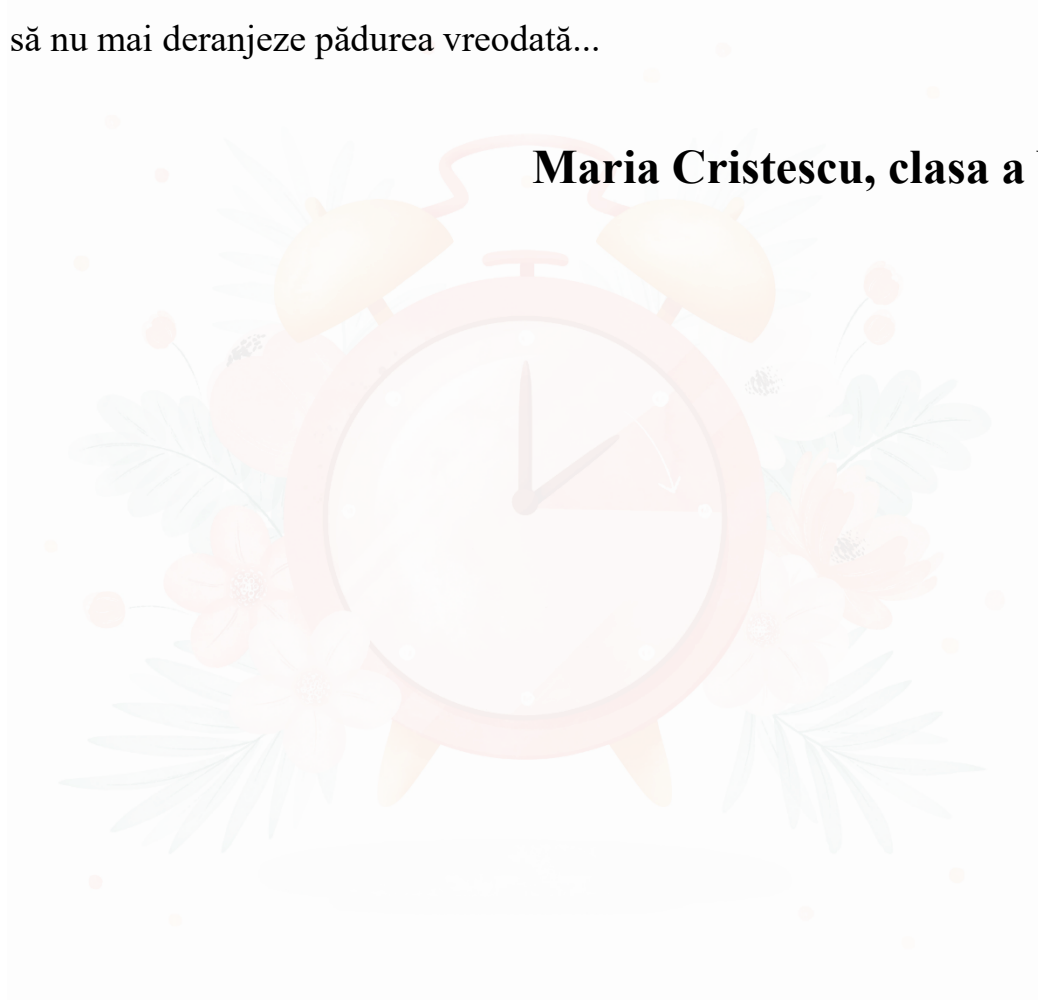
- Cu puterea zeiței am să însănătoșesc aceste ființe ale pădurii. O lumină arzătoare a apărut. Praful de stele plutea prin aer. Viețuitoarele erau salvate. Îmi recuperasem puterea.

Dintr-odată, Malvorr a apărut în poiană. Era puternic, înfricoșător. Avea părul negru și ochii căprui. Era îmbrăcat într-un costum de camuflaj pentru a nu fi văzut. Avea în mâini o pușcă încărcată îndreptată spre mine. Dacă apăsa pe trăgaci, pădurea, eu și zeița aveam să murim. Înainte să facă vreo mișcare m-am uitat la cer, am respirat adânc și am dat de trei ori cu piciorul în pământ. Într-o secundă solul s-a cutremurat, rădăcinile copacului din spatele lui Malvorr s-au ridicat și l-au luat de brațe. În copac s-a făcut o gaură unde rădăcinile l-au închis pe vânător. Am supraviețuit. Apoi am ridicat un zid invizibil între pădure și sat ca nimeni să nu mai deranjeze pădurea vreodată...

Maria Cristescu, clasa a VI-a

Viața Miei

Mă cheamă Mia, am cinci ani și o să vă spun povestea vieții mele. Viața mea a început greu. Eram un pui mic de pisică singur și speriat, rătăcit prin păduricea din spatele unei case vechi, lângă un izvor mic plin cu pești. Aveam nasul lovit, eram speriată și slăbită, nu mă mai puteam mișca de foame. Noroc ca un domn în vârstă care m-a văzut cum zăceam pe iarba uda de lângă iaz s-a aplecat și m-a ridicat ușor, îmi era frică, nu știam ce voi păți sau cine era acel om, nu știam dacă voia să mă ajute sau dacă voia să îmi facă rău. Un singur lucru știam, ca orice s-ar întâmpla eram prea extenuată ca să mai fug sau să mă zbat. Am mieunat ușor, dar cred ca acel om nu mă auzise. Am închis ochii, nu știu ce s-a întâmplat mai departe.

Am deschis ochii și m-am trezit pe o pernă care nu era foarte confortabilă, dar îmi plăcea, perna era aflată pe un scaun vechi de lemn, iar scaunul se afla pe o terasa micuță. În fața mea, era o curte imensă și verde. Am crezut că sunt în rai. Lângă scaunul de lemn era un bol mic cu cârniță. M-am dat jos și l-am mirosit, înfometată, am terminat cârnița în maximum 30 de secunde.

La intrare pe terasă erau niște trepte mici. Am coborât puțin și m-am oprit pe cea de-a patra treaptă, m-am așezat și am început să privesc natura, era frumos acolo. Dintr-odată, aud două voci de femei, mă sperii și mă ascund în spatele unui perete. Femeile păreau că se grăbesc. Una dintre ele a zis: „*Haide să pregătim masa căci în scurt timp trebuie să ajungă fetele.*” Cealaltă doamna i-a răspuns: „*Mi-a scris Ana, a zis că mai au o oră și ajung.*” După ce doamnele au plecat, am rămas cu câteva întrebări în minte. Cine erau „*fetele*” și cine era „*Ana*”.

În fine, nu contează, am fugit în grădină și am început să alerg printre pomi. Peste o oră, cele două doamne și domnul care m-a salvat s-au dus la poartă și au întâmpinat o familie. Cei patru membri ai familiei păreau prietenoși, cele două fete mici s-au bucurat la vederea gazdelor. Atunci mi-am dat seama că domnul care mă salvase era bunicul celor două fete și una dintre doamne era mama tatălui și bunica fetelor. Bunica le-a zis să se ducă și să se spele pe mâini pentru că masa era gata. Tatăl fetelor a urcat pe terasa pe care mă trezisem eu cu două bagaje imense. Mama fetelor, Ana, s-a dus să ajute la punerea mesei.

Mama și tatăl fetelor au stat la țară o săptămână, iar fetele două săptămâni. În cele două săptămâni, am reușit să mă împrietenesc cu Sofia și Daria. Fetele sunt foarte drăguțe, mi-au dat chiar și un nume: Mia. De atunci, viața mea s-a schimbat complet.

Înainte ca bunicul fetelor să le ducă acasă, acesta m-a băgat într-o cușcă și m-a pus într-o mașină care a ajuns la... București. Acum trăiesc cu familia Sofiei. Îmi place mult noua mea casă, mai ales că pot să dorm unde vreau eu, locurile mele preferate sunt la geam, pe patuțul meu moale, în patul Sofiei, dar și pe caietele lor, mai ales când ele încearcă să își facă temele.

Deși par leneșă, am trecut prin multe aventuri. De câteva ori, am reușit să evadesc din casă, o dată pe geamul din camera fetelor, altă dată pe ușă. A mai fost și o întâmplare ciudată, mama făcea curățenie la baie, iar eu, curioasă, m-am urcat pe colacul de la closet și am căzut înăuntru, unde era soluție de curățat. A trebuit

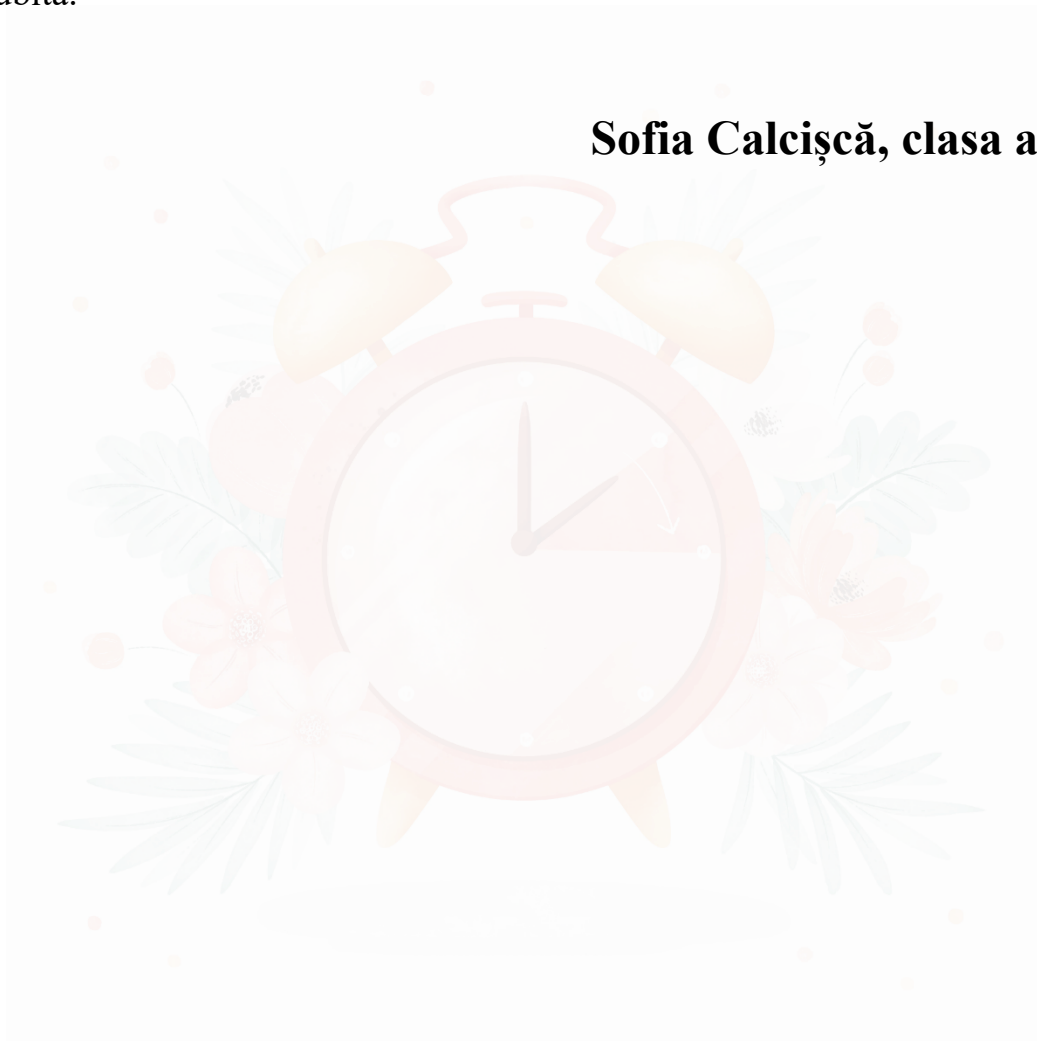
să mă spele imediat, ca să nu pățesc ceva rău.

Și cu Sofia am avut cateva peripeții. Într-o zi, ea mi-a pus la nas o sticlută cu acetonă. M-am speriat, am fugit, apoi m-am întors și m-am uitat la ea cu ochii mari, de parcă voiam să-i zic că nu mi-a plăcut deloc. Dar văzând-o pe Sofi cât de vinovată se simțea, am iertat-o, pentru că o iubesc.

Viața mea poate părea plictisitoare, cu mult somn și mâncare, dar pentru mine este o viață fericită. Am familia mea, o am pe Sofi și am parte de multe aventuri care să mă facă să mă simt vie. Și, cel mai important, am o casă unde sunt iubită.

Sofia Calcișcă, clasa a VI-a

Eu sunt Sky. Sunt o cățelușă de rasă Ciobănesc Belgian de culoare maro pe trup și negru pe lăbuțe, botic și urechi, dar în ultimul timp pe bot au început să îmi crească fire albe, deoarece îmbătrânesc. Am în jur de 50 de ani, dar stăpâna mea prostuță crede că am cinci ani, amuzant, nu? Cred că v-am spus destul despre mine, hai să vă spun cum am ajuns să fiu animalul de companie al prietenei mele cele mai bune!

Să începem cu începutul, când aveam în jur de 2-3 luni, stăpânul mamei mele m-a pus pe mine și pe frățiorii mei la vânzare. Peste câteva zile, un bărbat înalt a venit și a spus că vrea să îi facă fiicei sale o surpriză, deoarece tot își ruga parinții să îi ia un câine, iar ziua ei fusese în urmă cu câteva zile. Ei au mai vorbit puțin, dar nu prea am înțeles ce spuneau. Apoi, stăpânul meu l-a lăsat pe acel bărbat să își aleagă ce cățeluș dorea, și.... m-a ales fix pe mine! Eram destul de supărată, din cauză că m-a separat de mama mea, așa că am început să plâng, dar m-au ignorat! Vă vine să credeți? Da, nici mie nu îmi vine să cred așa ceva, dar

acel om a fost surprinzător de blând cu mine! M-a așezat cu grijă în mașină și m-a dus la casa lui, m-a așezat pe terasă și peste un sfert de oră, am văzut cum veneau două fetițe micuțe spre terasă. Acele două fetițe erau stăpâna mea actuală, Bianca, și prietena ei cea mai bună. Când Bianca m-a văzut, a alergat înspre mine și a început să plângă, ceea ce m-a speriat un pic, dar apoi m-a luat în brațe și m-am calmat. Oricum, încă eram puțin nervoasă, pentru că mă luaseră de la mama mea, așa că am mușcat-o de mână pe Bianca, dar am uitat că nu prea aveam colții dezvoltati atunci, așa că ea a crezut că mă jucam. Fetele s-au jucat în jur de o oră cu mine, mi-au dat de mâncare și le-am fugărit prin terasă, dar apoi prietena Biancăi a plecat și am realizat și eu că nu este chiar atât de rău că m-au luat de la mama mea, totuși încă îmi era puțin dor de ea...

De atunci, chiar m-am bucurat că am stăpâna pe care o am acum, deoarece ea se joacă cu mine, îmi dă de mâncare și, oh, am uitat să vă spun, sunt o mâncăcioasă, așa că iubesc când îmi dă ea de mâncare, pentru că îmi mai strecoară câteva bobite în plus! Să nu spuneți altcuiva, mai ales tatălui stăpânei mele, este secretul nostru! Acum, mi-a părut bine să vă cunosc și să vă povestesc despre mine, sper să ne mai vedem curând!

Bianca Velicu, clasa a VI-a

Ziua în care am ieșit de sub frunză

Era o după-amiază obișnuită, eram sub o frunză. Nu mai ieșisem niciodată de sub frunza aceea... Mama, încă de când eram mică, îmi interzisesese să părăsesc adăpostul, spunându-mi că insectele celelalte sunt mult mai mari și mai fioroase decât mine și că își vor bate joc de mine, pentru că sunt doar o mică insectă roșie cu buline negre.

Dar, într-o seară, mama a plecat să-mi aducă ceva de mâncare. Soarele începea deja să apună, iar ea încă nu se întorsese acasă. Atunci mi-am zis în gând:

— Asta este șansa mea de a explora lumea de dincolo de frunză.

Nu am mai stat pe gânduri. M-am ridicat ușor și tocmai când mă pregăteam să plec... mama a apărut. Furioasă, m-a întrebat:

— Ce faci aici?! Voiai cumva să pleci?

— Nu, mamă... voiam doar să iau o gură de aer curat, încercând să fiu convingătoare.

Mama și-a dat seama imediat că intenționeam să plec de acasă, dar în loc să mă certe, s-a uitat lung la mine, a oftat adânc și a spus:

— Poate a venit timpul să vezi cu ochii tăi ce se află dincolo de frunză...

Am privit-o surprinsă, fără să știu dacă e vis sau realitate.

— Dar... nu ai spus că e periculos? am întrebat-o cu o voce tremurândă.

— Este, mi-a răspuns ea, dar și dacă stai toată viața ascunsă, tot nu vei ști niciodată cine ești cu adevărat.

Apoi, mi-a făcut semn să o urmez.

Am ieșit de sub frunză pentru prima dată. Totul era uriaș: firele de iarbă păreau copaci verzi, înalți până la cer, iar picăturile de ploaie căzute mai devreme ca niște diamante. Vântul adia ușor, iar razele portocalii ale soarelui coborau peste lume ca niște panglici de lumină. Simțeam miros de flori, de pământ cald și libertate.

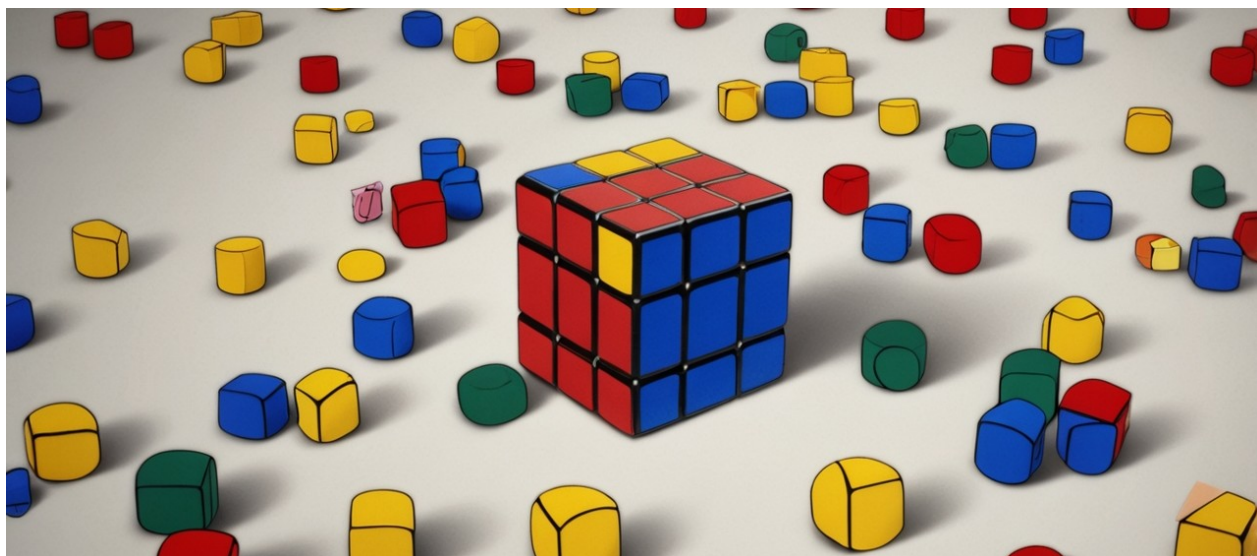
Inima îmi bătea repede, dar nu de frică, ci de emoție. Aventura mea abia începea, iar pentru prima dată... mă simțeam liberă.

Anamaria Dragomir, clasa a VI-a

Eu, Pyraminx, un ajutor de nădejde

Eu sunt Pyraminx, cubul Rubik preferat al lui Vladimir. Numele meu complet este Pyraminx Gan Enhanced (cu magneți mai buni și UV coating). Am o grămadă de moduri de ajustare, dar nu au fost niciodată folosite poate pentru că sunt perfect pentru Vladimir sau doar este prea greu să îndepărteze vârfurile. Acum, vă voi povesti cum arăt. Am patru fețe de diferite culori: roșu, galben, verde și albastru, fața pe care am logoul. Alcătuirea mea este simplă, patru centre, patru vârfuri și șase margini pentru a umple spațiul rămas. Un lucru interesant despre mine este că am fost inventat înaintea primului cub Rubik.

De ce m-a ales Vladimir fix pe mine? V-ați putea întreba... Uitați aici răspunsul. Vladimir se uita pe Internet deoarece avea nevoie de un cub 4x4, dar când m-a văzut, m-a pus imediat în coș alături de alte nouă puzzle-uri. Lui i se pare că puzzle-urile Gan sunt cele mai bune, dar când toate cuburile, printre care și eu am ajuns la el acasă, a deschis prima dată cubul 4x4 care, spre surprinderea lui era cam încet. Când a venit și rândul meu să fiu deschis, Vladimir se cam plictisise, așa că nu m-a rezolvat, dar a zis că îi voi fi util.

Până când m-a folosit următoarea dată a trecut ceva timp, așa că am ajuns să-i cunosc toată colecția de 30 de cuburi. Toate m-au acceptat aproape imediat și am devenit buni prieteni până în ziua de astăzi. În următoarea lună după ce a învățat să mă rezolve, a reușit să-și scadă media de timp de la 20 de secunde până la 11.

Am devenit și mai important după prima competiție a lui Vladimir. Acolo am fost adus în cutia mea originală alături de alte cuburi din colecție. Am aflat că la o competiție ești lăsat de stăpân pe o masă deasupra unei bucăți de hârtie cu numele concurentului, apoi ești luat de un om și dus la un birou cu un zid în jurul lui. Acolo ești amestecat și pus într-o cutie cu bucata aceea de hârtie deasupra. Experiența mea din cutie nu a fost prea bună. Am încercat să sar, dar nu puteam deoarece nu mă puteam mișca singur. Brusc, am fost lăsat afară din cutie, pe un covoraș special în fața lui Vladimir și a unui om care nu știu ce număra. Camera era o sală mare de clasă cu 15 bănci pe care erau niște fețe de masă de diferite culori ale curcubeului. Ferestrele care acopereau un zid întreg permiteau luminii să intre din abundență. Pe pereți erau niște picturi cu toate evenimenrele oficiale. La un moment dat, am fost luat și rezolvat de Vladimir care devenise trist deoarece mă rezolvase în 15 secunde. Apoi am fost pus din nou în cutie și transportat înapoi la birou. La fel s-a mai întâmplat de încă patru ori. Când toată agitația s-a terminat, am sărbătorit alături de Vladimir calificarea în finală.

La cea mai recentă competiție, Vladimir m-a rezolvat o dată în 4,25 secunde, iar media a fost 8,84 secunde. Îmi place să îl ajut pe Vladimir să devină din ce în ce mai bun. De când am venit, au mai fost adăugate cuburi care au primit același tratament de bun venit ca și mine.

Noi, grupul unit din sertarul lui Vladimir îl ajutăm pe Vladimir în a avea un hobby frumos, a se distra și a performa.

Vladimir Olaru,clasa a VI-a

Fumi

Bună! Mă numesc Fumi. Am un an din punctul de vedere al stăpânilor mei, dar eu am mult mai mulți. Vreo 50 de ani. Am blana gri, ochii negri și am o dungă neagră pe spate, iar stăpânii mei glumesc că acolo am fost cusută laolaltă, dar nu e așa. Sunt foarte mică din punctul de vedere al stăpânilor mei, dar eu nu mă consider așa.

Acum, gata cu trâncăneala despre cum arăt, deoarece nu cred că vă pasă așa de mult de acest fapt. Să trecem la povestea mea.

Când eram mică, am fost luată de la mama mea cu scopul de a fi vândută. Tare nemiloși sunt oamenii aceștia!

După câteva luni, a venit un băiat care părea de aproximativ 12 ani și a băgat mâna în cușca mea și a colegilor mei de cușcă. Colegii mei mâncau sau dormeau liniștiți, așa că am decis să îl atac pe băiat ca să ne lase în pace. Dar el doar a zis „Tata, uite! Acest hamster e singurul care e venit să mă lingă!”. Chiar aveam dinții așa de mici? Oricum, m-au luat, m-au pus într-o cutie și m-au dus la ei acasă.

M-am acomodat destul de repede. Îmi dădeau mâncare, fructe, viermi, apă și tot ce aveam nevoie. Așa că, din acest punct de vedere, m-am înțeles bine cu ei.

Un lucru pe care îl urăsc este atunci când vor să mă scoată din cușcă ca să se joace cu mine. Își bagă mâna în cușca mea și îmi intră în teritoriu! Cum pot oamenii să fie așa de proști? Evident că încerc să îi mușc ca să plece, dar sunt destul de perseverenți și cu greu mă lasă în pace.

După ce reușesc printr-o capcană să mă scoată, ei se bucură că nu-i mai mușc. Dar, în realitate, eu doar nu mai am timp să îi mușc, deoarece trebuie să îmi caut cușca care a rămas neapărată.

Deci, am o viață decentă, dar stăpânii mei sunt foarte enervanți. Aș continua să vă povestesc ce se mai întâmplă, dar stăpânii mei vor să mă scoată iarăși din cușcă. Ne mai vedem!

Iosif Ungureanu, clasa a VI-a

O întâmplare neașteptată

Eu sunt *Ceasul*. Elevii nu își dau seama, dar eu sunt cel mai important din clasă. De la un timp totuși, mă dureau foarte tare acele. Mi le roteam greu, cu o durere care m-ar face să plâng, dacă aș avea glande lacrimale.

M-am gândit de ce nu le-aș roti mai lent, pentru a ușura durerea? Cu ce îi deranjează pe copii că ceasul să fie în spate cu două minute? Dar minutele s-au făcut ore și am devenit inutil. Nu pot să îmi rotesc acele în față așa de mult încât să mă repar. E teribil de rușinos! Un băiat din clasă a încercat să mă repare:

-Colegii mei, ceasul acesta este cu patru ore în spate!

-Rotește-l tu, dacă tot ești acolo, i-a rostit o colegă.

-N-am altă treabă decât să rotesc ceasul, a răspuns el.

Chiar nu avea! *Mă repara și pe mine cineva. Măcar parțial...*

M-a rotit până la ora corectă, iar peste câteva ore, a plecat toată lumea. Eram singur! M-am gândit: „*S-a mai întâmplat asta! Trebuie să îmi înlocuiesc bateriile ca să nu mă mai doară.*”.

Era foarte distractiv să vorbesc cu Bateriile despre bârfa cea mai recentă din școală când aveau chef. Bateriile sunt lucioase ca argintul, ca cifrele romane de pe mine. Eu am acele frumoase și negre ca smoala. Fundalul este și el un gri mai închis, care se potrivește cu argintiul cifrelor. Am mărimea unui cap de adult mai mare. Sunt făcut din fier rezistent, care poate face față și unei căderi de pe cuiul de deasupra tablei unde stau eu. Uneori, când elevii dau test, mă prefac că sunt regele lor. Le comand tot felul de lucruri de pe tronul mititel din perete. Nu fac nicio dată ce le spun, poate pentru că sunt concentrați pe test. Eu sunt Ceasul oricum, deci sunt și mai mult decât un rege!

Pe la șapte seara, am sărit din cui. Am sărit, încet și ușor pe lângă bănci spre ușă.

-Bună seară, doamnă Ușă! Ce mai faceți?

-Spune-mi ce vrei de la mine.

-Mă lăsați și pe mine să trec?

-Da.

Ușă m-a lăsat să trec cu un șuierat ascuțit.

-O să mă întorc! i-am spus eu întorcându-mă puțin în prag.

Cu greutate mare, am ajuns până la cea mai apropiată clasă cu baterii. Am deschis ușa și...

-Alo! Cine e acolo?!

Te întrebi cine era? Era o profesoară care lucra până târziu! Ea se ridică și oftă ducându-se la ușa care era deschisă. Suspină iarăși și se gândi că trebuia să fie curentul. Stăteam în spatele ușii și chiar nu m-a văzut! Înainte să se închidă ușa, am săltat cât de ușor am putut și am ajuns până la dulapul din dreptul ei. Dacă se întorcea măcar un centimetru, mă vedea! Dar nu a făcut-o. Bateriile au ieșit singure și s-au uitat pentru moment la mine:

-Prietenia noastră a fost momentul cel mai important din viața mea. Dar

viața unei baterii e scurtă! Se va termina în curând și nu te voi lăsa să mori cu mine.

-Mereu te voi ține în inima mea!

Mi-a curs o lacrimă imaginară.

-La revedere, prieten vechi.

Cutia s-a deschis, iar din el au ieșit două noi baterii. Erau mult mai vorbărețe și aveam păreri similare, dar Setul de Baterii numărul Doi mi-a rămas în amintiri împreună cu Setul de Baterii numărul Unu.

Nu m-au mai durut acele, dar m-a durut sufletul. Totuși, mi-am dat seama că Setul de Baterii numărul Doi și Setul de Baterii numărul Unu nu ar vrea să fiu trist. Moartea este naturală și se va întâmpla tuturor, la un moment dat. N-ar trebui să fiu trist o perioadă prea mare! Ar trebui să prețuiesc timpul pe care îl am cu prietenii care sunt încă aici.

Sofia Pușcașu, clasa a VI-a

O seară interesantă

În viața unei pisici toate zilele sunt la fel, dar ziua aceea a fost... diferită.

Seara a debutat foarte ciudat: toți oamenii erau foarte fericiți și nerăbdători. Era ca și cum așteptau ceva, dar eu nu știam ce. Apoi, am văzut că veneau alți oameni pe care nu îi știam și am realizat că lipsea unul dintre oamenii care veneau de obicei. După ce a ajuns toată lumea, au început să aranjeze prin casă: prima oară au luat niște lucruri care foșneau, erau mari și ciudate....oh nu! Pericol! Fugi!

M-am întors ca să văd dacă toată lumea era bine și a fugit de acele lucruri ciudate. Am observat ca ele erau umflate, mari și pufoase, dar în același timp aspre și lucioase. Apoi ei le-au agățat de tavan și le-au lăsat acolo. Ce oameni ciudați! Au început să pregătească o grămadă de mâncăruri, nu știu pentru ce, dar mirosea foarte bine și am vrut să văd cum arată mai de aproape, iar când m-am urcat pe masă, totul arăta delicios, dar apoi a venit unul dintre oameni, care a zis că nu am voie pe masa, așa că m-a luat de acolo și m-a întrebat dacă sunt gata. Gata pentru ce?

Ce s-a întâmplat? S-au închis luminile. S-a oprit oare curentul? S-au ascuns toți după canapea. Aud pași. Când s-a deschis ușa de la intrare, s-au aprins luminile și au țipat toți. O, nu! Fugiți! Apoi cel care de abia ajunsese a început să râdă. Ce? Nu e un pericol? Atunci de ce au țipat?

Au pus muzică. Era tare și suna oribil. Nu am înțeles nimic, nu știu ce limbă era. Nu mi-a plăcut. Toți erau distrași, vorbeau și cântau, dar eu pusesem ochii pe altceva.

Era ceva ciudat, ca un nor sau o beza gigantică, cu niște perle roșii cu codiță și niște forme mai mari, care aveau foc deasupra. Când m-am apropiat, m-am umplut de căldură și mirosea a vanilie, iar toți oamenii se uitau la el, ca și cum era prada lor și așteptau să o prindă. Apoi, cel care venise de curând a suflat în foc și au aplaudat toți. Voiam să văd cât de moale era, așa că am profitat de faptul că toata lumea era distrasă și mi-am băgat boticul. Nu era un nor! M-au păcălit! Iar acum eram murdară și lipicioasă. După ce m-au văzut, au început toți să râdă, dar unul dintre ei a venit să mă scoată și să mă curețe. Toți erau așa de mari și de gălăgioși. De atunci m-am ascuns sub canapea, până când au plecat toți.

Nici până acum nu am aflat ce s-a întâmplat în seara aceea, dar timp de vreo săptămână după aceea, au vorbit despre ceva numit „petrecere”. Nu știu ce este aia, dar sper că este un tip de mâncare de pisici.

Sarah Stoicescu, clasa a VI-a

Prima mea vânătoare

Haideți la vânătoare! rasuna strigatul mamei Alfa adresat haitei mele.

Se adună imediat un mic grup de lupi vânători: Silver, o lupoaică argintie; Storm, perechea lui Silver și un vânător foarte experimentat și încercat; Alfa, adică mama; Smoke, un lup bătrân, cenușiu, care curând o să se retragă; Star, sora mea mai mare și un lup de vârsta mea, Ash. Mai mulți vânători încercati și eu, fiica Alfei, care abia a trecut de vârsta de adult.

Sunt bună la vânătoare și am mai prins singură iepuri și nevăstuici și alte animale mici, dar nimic mai mare. În schimb, vânătoarea în grup înseamnă căprioare, cerbi și elani, ba chiar și urși daca ne ies în cale. Așadar, eram nerăbdătoare...

Sky! Nu mai visa și hai să mergem! mă strigă Star.

Mi-am dat seama că ceilalți s-au îndepărtat în fugă. Alerg după ei și curând îi prind din urmă. Labele cad în același ritm și toți lupii amușină în căutarea unui miros. Mama conduce ca de obicei, iar Smoke și Storm o flanchează fiind experimentați. În spatele lor, vin Star și Silver, iar în urmă eu și Ash.

Brusc, simt un miros puternic pe care l-am mai simțit de câteva ori.

CĂPRIOARĂ! Strig și rup formația, urmărind mirosul.

Ceilalți mă urmează. Mama aleargă cot la cot cu mine, dar nu încearcă să mă întrecă... nu știu de ce. Mi-am adus aminte! Tradiția spune că atunci când un lup tânăr prinde primul lui miros de căprioară trebuie să o atace primul și abia apoi să fie ajutat de haită.

Alerg parcă și mai repede. Și în față noastră apare brusc căprioara... Mama dă niște ordine rapide, iar lupii se împrăștie astfel încât oriunde ar fugi căprioara să nu scape, apoi îmi face un semn cu capul să înaintez. Mă culc pe burta și am grijă să nu fac mult zgomot. Căprioara paște micul smoc de iarbă pe care a reușit să îl găsească prin frunzele căzute ale toamnei.

Are blană aurie, cu micile pete albe, ca niște boabe de rouă. Botul mic și delicat amușină pământul. Copitele castanii și tari strălucesc în lumina tot mai slabă a toamnei. Codița mică se zbenguiește în sus și în jos. Ochii, pe care îi văd de la depărtare sunt sticloși și negri ca noaptea. Urechile se rotesc atente parcă după orice sunet, adică la orice prădători, ca noi, lupii. Aproape ca îmi pare rău pentru ea, dar va hrăni toată haita când o vom aduce în tabără.

Nici nu mă simte. Este cu spatele la mine. Mă apropii cât de mult pot. Știu că trebuie să sar. Sar!

Aterizez pe spinarea ei și îmi înfig colții în partea moale a gâtului. Nu am voie să dau lovitura mortală. Doar alfa are voie... Ceilalți ies din umbre, Smoke și Silver sar la picioarele din spate ca să nu ne lovească. În schimb, Star și Storm îi atacă celalalte picioare. Ash stă între copaci stupefiat. Eu mă țin bine încercând să nu cad, în timp ce căprioara sare și evita ceilalți lupi. Mama apare și ea alergând. Sare și mușca gâtul. Căprioara cade la pământ cu un ultim zvâcnet. Eu deja am sărit de pe ea ca să nu fiu strivită.

Toți urlăm fericiți. O să avem ce să mâncăm la cina.

Natalia Roșu, clasa a VI-a

Piesa mea elefant

Eram la cursurile de șah și jucam o partidă. Am câștigat-o, dar am auzit un copil care vorbea despre „piesa elefant”.

M-am dus la el și l-am întrebat:

Ei, băiatu’, ce este piesa elefant?

Piesa elefant este o damă combinată cu un cal, a spus el.

M-am mirat și am plecat din clădire ca să mergem la magazin. Acolo mi-a venit în minte o idee. Dacă piesa aceasta este atât de puternică și de importantă, ar trebui să îmi poată îndeplini orice dorință. Atunci, mi-am dat seama că îmi doresc să am familia sănătoasă și mereu alături pentru că familia este cea mai importantă pentru mine.

Când am ajuns acasă, mi-am îmbrățișat familia și cu toții am fost fericiți!
Îmi place de familia mea !

Ștefan Burghilea, clasa a V-a

Piesa mea elefant

Piesa mea elefant este familia.

De multe ori avem nevoie de ajutor de la ceilalți și nu este o rușine să cerem ajutor, mai ales în familie. Dacă nu știu ceva, familia mereu mă ajută și atunci când unul dintre noi este trist sau supărat, mereu reușim să îl înveselim cumva.

Chiar dacă suntem foarte diferiți unul de altul, familia noastră este unită și toți suntem fericiți. După o zi grea, după ce mă întorc de la școală și părinții mei de la muncă, la finalul zilei, toți ne reîntâlnim și ne povestim ce am făcut în ziua noastră.

Dacă am luat o notă mică, familia mea nu se supără, ci încearcă să mă ajute să nu mai pățesc data viitoare la fel.

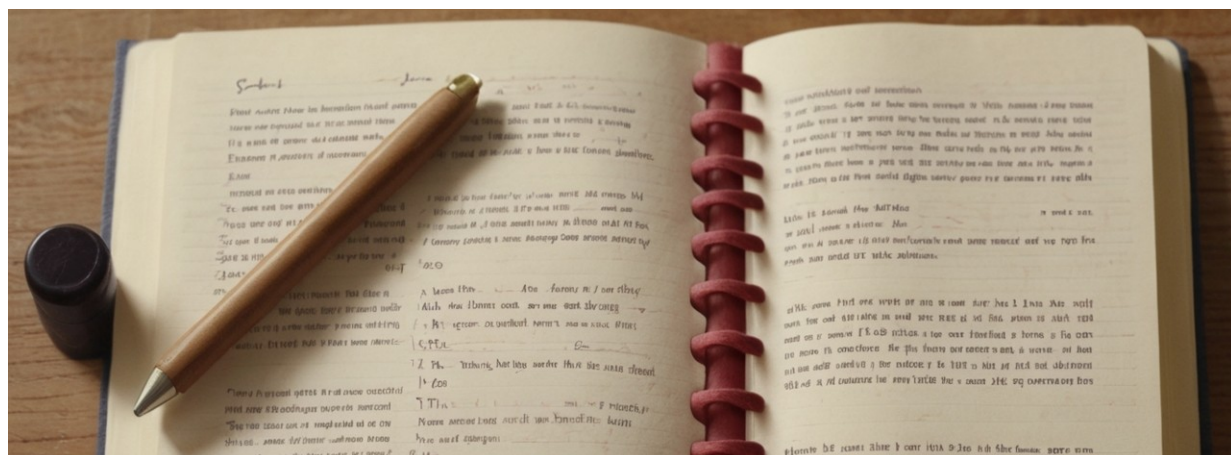
Prietenii vin și pleacă, dar familia va rămâne mereu lângă tine!

Matei Adrian, clasa a V-a

Din filele de jurnal ale emoțiilor

Cum ar suna povestirea „Prietenul meu”, scrisă de Ioana Pârvulescu, dacă naratorii ar fi emoțiile?

Jurnalul furiei

O zi cu scânteii

Dimineață, când Adi a ajuns la școală, era puțin speriat din cauza testului.

Eu stăteam în spate alături de celelalte emoții, în timp ce Frica butona la panou. Imi antrenam focul făcând bezele. După ce Frica și-a făcut treaba, m-am dus să văd ce face Adi. El era puțin agitat. M-am dus la panou și m-am infuriat puțin... mai tare.

Adi a tresărit deoarece în clasă s-a auzit un „Ham”. Doamna profesoară l-a învinovațit pe Adi de lătratul care s-a auzit în toată clasa. Am fugit la panou și m-am enervat. Am ars tavanul cu focul din capul meu.

Dezgustul a venit peste mine și m-a dat la o parte. Adi s-a strâmbat și a ieșit din clasă. Într-un final, a venit Bucuria la panou și totul a mers bine!

Nechita Rareș Alexandru

Neagoe David Mihai

Crețeanu Cezar Andrei

Ioniță Ștefan

Jurnalul bucuriei

Totul se termină cu bine

Eu, Fericirea, sunt foarte împlinită când văd doi prieteni împăcându-se. Hai sa va spun povestea lui Bogdan si Adi .

Bogdan credea că Joi, câinele său, îi este cel mai bun prieten, dar și-a dat seama că Adi îi păstrează secretele și se comportă frumos. Așa a învățat ce înseamnă să fii un prieten adevărat . Eu am vazut în ei un soare puternic ca în timpul verii . *Mi-a plăcut ca Adi l -a iertat pe Bogdan .*

Mie imi plac finalurile fericite. Mă bucur că cei doi au făcut un selfie împreună.

Karina Vlad , Mătășel Ozana

Burghilea Ștefan

Jurnalul rușinii

Întâmplarea rușinoasă

Eu sunt Rușinea. Azi, în ora de istorie, un băiat pe nume Adi a fost certat de către doamna învățătoare, pentru că „lătra”.

Toată clasa a început să râdă. Atunci am apărut. I-am făcut pe Adi și pe Bogdan să se rușineze. L-am scos pe Adi pe hol și acolo am stat tot restul orei. M-am dus la Bogdan și l-am făcut să scoată cățelul de sub bancă.

După ore, i-am împăcat pe cei doi și totul s-a terminat cu bine!

Andrei Duican, Adrian Matei, Bălan Maria, Olteanu

Lavinia

În lumea mea...

Ți s-a întâmplat vreodata să te pierzi în lumea ta ? Să nu îți dai seama că sunt persoane în jurul tau, că timpul trece? În lumea mea, totul se poate întâmpla. Poți să vorbești cu personajele care îți plac sau să crezi tu unele. Mie îmi place când sunt în lumea mea.

Azi, în timp ce mergeam să returnez o carte la bibliotecă, mi-am imaginat cum ar fi dacă personajele din mai multe cărți s-ar cunoaște între ele. Ar fi o hărmălaie totală.

Când am ajuns la bibliotecă, am lăsat cartea și m-am aventurat printre rafturi ca să îmi găsesc una nouă. Atunci am văzut -o. O carte splendidă, groasă și roșie pe care scria cu litere aurii : „Cartea personajelor”.

Pe prima pagină erau prințese, pe a doua personaje mitice și zei, pe cea de-a treia erau Percy Jackson, Harry Potter și mulți alții. Ca printr-o vrajă, sute de personaje au ieșit din carte. O puteam vedea pe Frumoasa adormită, pe Harry

Potter, pe Picasso, chiar și pe Matilda și pe Willie Wonka! Dar ceva era diferit, nu mi se mai păreau așa diferiți de mine. Fiecare are povestea sa, o poveste unică și frumoasă, plină de personaje, acțiuni și locuri. Harry poate face magie, dar și eu pot. Pot să ajut oamenii. Să nu vorbesc urât. Prințesele sunt frumoase, bune și le pasă de ceilalți. Dar și eu pot fi una. Pot avea grijă de mine și să fiu frumoasă. Ce ciudat că nu m-am gândit la asta! Semizeii au zei drept părinți, dar și părinții mei au propriile lor puteri, chiar dacă nu pot controla apa sau focul.

Am crezut că pot fi ce vreau în lumea mea, dar pot fi ce vreau și în lumea reală. Poate voi picta la fel de frumos ca Picasso sau voi citi la fel de mult ca Matilda. Poate voi fi o aventurieră ca Annabeth Chase, dar orice voi face, vreau să fiu eu însămi și să nu mă dau bătută. Mă cunosc și, dacă vreau să urc muntele Everest, o să îl urc.

Dacă am învățat astăzi ceva din experiența de la bibliotecă este că nu poți ajunge undeva, dacă nu știi deja unde te afli.

Ozana Mătășel, clasa a V-a

În lumea mea..

Ieri, am avut o zi grea la școală. Am primit două note de patru și una de trei. Eram îngrijorat că atunci când părinții vor ajunge acasă, mă vor certa rău. Mi-a mai rămas un singur lucru de făcut: să îmi găsesc refugiul în cărți.

Când am ajuns acasă, am urcat direct în camera mea și am închis ușa. Părinții mei urmau să ajungă acasă în mai puțin de două ore. Am decis să citesc o carte de la categoria cărților ficțiune-istorică. Am ales cartea „Băiatul cu pijamale în dungi” scrisă de John Boyne. M-am pus în pat și m-am apucat de citit.

După ceva timp, am ridicat ochii din carte deoarece am auzit o bubuitură. Se părea că o carte a căzut din bibliotecă. Când m-am dat jos din pat ca să pun cartea la loc, a căzut alta și apoi alta. După ce au căzut cărțile, din ele au început să iasă un fel de fantome. Au început să arate mai clar până când am realizat că erau personaje din cărțile căzute pe jos.

M-am urcat în pat și am încercat să descifrez ce personaje erau în camera mea. Prima dată am văzut pe biroul meu o fetiță care își călărea calul galben ca untul.

Erau Ada și Untisor! Mi-am mai aruncat privirea prin cameră și am văzut un băiat cu părul negru și ochii verzi-albăstrui ca oceanul. Lângă el, am mai văzut o fată blondă și un băiat pe jumătate țap. Erau Percy, Annabeth și Grover. Se pare că fugeau de Medusa care voia să îi adauge la colecția ei de statuete.

După aceea, m-am uitat în sus și am văzut cerul de noapte cu stelele și planetele lui. Am intuit că nu eram singurul care mă uitam la cer. Am coborât privirea și m-am uitat spre pervaz. Acolo stătea cu un telescop în față Galileo Galilei. Era bucuros că descoperise cei patru cei mai mari sateliți ai lui Jupiter.

Când m-am uitat spre biblioteca am văzut-o pe Hermione cu un teanc uriaș de cărți lângă ea. Harry a venit și a luat-o de acolo și i-a spus:

- Hermione, trebuie să mergem să îl salvăm pe Sirius din închisoare.

Fata scoase din buzunar o clepsidra rotitoare. A învârtit-o de trei ori și, după aceea, Harry și Hermione dispărură din camera mea cu viteza timpului.

M-am uitat pe jos și am văzut un arici care se juca pe acolo. Apoi, de nicăieri, apără Massimo care striga:

-Ninna! Vino aici ca să te hrănesc.

Dintr-odată, ușa se deschide și toate personajele dispar în aburi. Era mama care intrase în camera și spuse tare:

-Știu că ai luat două note de patru și una de trei.

Am rămas cu gura căscată. Cum de știa mama despre notele mele?

Și apoi mi-am amintit că are catalog online pe telefon. Am râs în sinea mea și am coborât la parter. Am discutat cu părinții despre notele mele și până la urmă nu au fost așa supărați. Voiau doar ca pe viitor să fiu mai atent în clasă.

După câteva săptămâni, mi-am îmbunătățit notele. Eu cred că visul meu nebunesc m-a ajutat să ajung în punctul acesta!

25 DE GRAME DE FERICIRE

La ce te-a dus gândul cartea înainte să o citești ?

Înainte să citesc cartea titlul cărții m-a dus cu gândul că ariciul este fericirea lui Massimo, micuța Ninna care cântărește doar 25 de grame .

Subiectul cărții

Massimo, un veterinar destul de mândru și arogant, trebuie să aibă grijă de Ninna un pui de arici care cântărește doar 25 de grame. În aceste două zile cei doi se apropie, iar Massimo o adpotă pe Ninna. Cu timpul, acestea salvează din ce în ce mai mulți arici. Are grijă de ei și când sunt bine, le dă drumul ca să fie liberi.

De aici îi vine și ideea să deschidă centrul „La Ninna” pentru aricii aflați în dificultate.

Tema cărții: Prietenia

Momentul preferat

Nu am neapărat un moment preferat, dar, dacă trebuie să aleg unul, aleg momentul în care Massimo o eliberează pe Ninna în grădina Suzanei, locul pe care el îl numește „paradis”. Îmi place acest moment deoarece este plin de emoții: tristețe (probabil nu o să o mai vadă niciodată), fericire (deoarece a reușit să o elibereze și a făcut un lucru potrivit, nu era corect față de Ninna să o țină în cușcă. Mi-a plăcut și faptul că puiul de arici l-a făcut un om mai bun și iubitor, iar fără Ninna nu ar fi deschis centrul „La Ninna”.

Cum te-a inspirat această carte?

Cartea aceasta m-a inspirat din foarte multe puncte de vedere. Relația dintre Ninna și Massimo este una foarte puternică și frumoasă și din carte învățăm că din orice întâmplare (sarcina de a avea grijă de Ninna două zile) se poate întâmpla o schimbare foarte mare din viața ta pe care n-ai fi bănuț-o niciodată .

După Ninna, mi-a plăcut mult și de Ninno. Ninno a fost găsit în curtea mamei naratorului. Acesta venea seara și mânca de acolo. Ninno este tot un pui de arici.

Un alt moment care mi-a plăcut foarte mult a fost cel în care Massimo a vrut să o elibereze pe Ninna în pădurea de lângă casa mamei sale . După ce și-au luat la revedere, Massimo a închis ochii, dar când i-a deschis, Ninna era tot acolo lângă el.

Ozana Mătășel, clasa a V-a

În lumea mea

Era o zi liniștită de marți din vacanța de vară... până când vine mama și îmi spune să îmi fac temele. După ce a plecat, m-am apucat de teme. Stăteam liniștită la birou și am auzit ceva BUM!! O carte din biblioteca mea a căzut, m-am dus să o ridic. BUM - s-a auzit din nou! A căzut o altă carte. Nu îmi venea să cred, mi-au căzut toate cărțile din bibliotecă.

- De ce sunt Dorothy și câinele ei la mine în cameră?spun eu.
 - De ce e o baltă pe jos? Mă uit mai bine și îl vad pe Nică și prietenul lui.
 - De ce e un lup care fugărește o fetiță? Aaa, e Scufița Roșie.
 - O, uite-l pe Isidor se uită la un alt condor.
 - O, nu pot să cred! E cumva Matilda cu un teanc de cărți?
 - Acolo nu e cumva Alice din Țara Minunilor care stă la o masă cu un Iepure?
- Când m-am trezit, am realizat că era un vis.

Lavinia Olteanu, clasa a V-a

În lumea mea

E sâmbătă. Mă ocup de temele pentru săptămâna următoare. Acum îmi fac tema la română. Văd cum bate lumina soarelui pe caiet. Îmi imaginez că este o noapte.

Deodată, îl văd pe Messi intrând în cameră. E îmbrăcat în echipamentul Argentinei. Bat palma cu el și mă invită să joc cu el împotriva Spaniei.

Caut mingea prin cameră; o găsesc în colț. Terenul este luminat de nocturne și încep să dau pase cu Messi. Ceilalți jucători intră pe teren. Începe meciul.

Îl driblez pe Yamal și îi pasez mingea lui Messi. El mi-o pasează înapoi și șutez la poartă. GOOOL! Trece mingea pe lângă cățelul meu și intră în poartă. Dau gol și egalăm meciul.

Meciul trece în prelungiri și apoi la penaltiuri. E rândul meu să șutez penaltiul și dau gol! Câștig meciul și ridic trofeul.

Dintr-odată simt o înțepătură în picior. Am călcat câinele meu pe coadă și el m-a mușcat. L-am liniștit și m-am apucat de tema la limba română.

Toma Mihnea Vladimir Clasa a V-a

Lumea mea

Eram în camera mea într-o zi de toamnă ploioasă. Trebuia să citesc cartea *Bătrânul din Lună*, dar mi-era foarte somn. Dintr-odată, cartea începe să se zgâlțâie și brusc se deschide, iar un dragon țâșnește din ea în aer.

Mă uit în jur și o văd pe Caroline și pisica neagră, pe Patrocle și chiar și pe Abraham Lincoln. O văd pe Bunicuța Hoțomană șterpelind un inel de plastic de pe noptiera mea. Deodată, ceva mă atinge pe picior. Mă uit în jos și îl văd pe Micul Prinț.

Acesta mă invită să iau ceaiul cu el și cu alte personaje din cărțile mele. Mă așez pe covor lângă ei și privesc cum iau ceaiul la masa din căsuța de păpuși. Este fascinant.

Simt cum mă atinge o mână caldă pe umăr. Era mama, care mă trezise. Se pare că dormisem două ore. Mama m-a certat și nu am mai avut voie la televizor în seara aceea.

Maria Bălan, clasa a V-a

Piesa mea elefant

Piesa Elefant este o piesă din versiunile foarte vechi ale jocului de șah. Era o piesă foarte puternică, muta pe rânduri, pe coloane și în forma literei L; practic o regină cu puteri de cal.

Pentru mine, piesa elefant este starea de calm. Calmul mă ajută să reușesc în multe privințe. Îmi place să fac sport. Fac tenis și înot, două sporturi unde nu aș putea executa corect mișcările în apă sau nu aș putea lovi mingea corect, dacă nu aș fi calm.

Eu mai folosesc calmul și la școală, la lucrările de evaluare sau la concursuri. Cu calm, reușesc să mă concentrez și să obțin punctaje cât mai mari.

Piesa mea elefant mă îndrumă să iau decizii care să mă avantajeze.

Mihnea Vladimir Toma, clasa a V-a

Piesa mea elefant

Era o zi de sâmbătă, stăteam liniștită la mine în pat la un moment dat am primit un mesaj. Era un mesaj de la Sibel, un mesaj foarte trist.

Eram foarte tristă credeam că am pierdut totul. Dar dintr-odată s-au auzit ceva, boxa mea a început să cante melodiile mele preferate. După ce s-a terminat, uitasem ce se întâmplase mai devreme, nu mai eram așa tristă. Mi-am dat seama că piesa mea elefant este MUZICA. Am realizat că muzica era cheia. Mie mi-a plăcut muzica de când eram mică. Dar acum mi-am dat seama că muzica era ca o emoție care stătea undeva ascunsă în mine.

Eu simt că muzica îi aparține unei bucăți din ființa mea.

Lavinia Olteanu, clasa a V-a

Piesa mea elefant

Nu sunt eu cel mai stralucit jucător de șah, dar știu că o piesă elefant e cea mai puternică piesă și pe tabla de joc, dar și-n viața de zi cu zi.

Pentru mine, piesa mea elefant e familia. Ea mă ajută să câștig întotdeauna la fel ca piesa de pe tabla de șah. Familia este totul pentru mine. Mă face bucuros tot timpul. Jucăm jocuri împreună, petrecem timp împreună, vorbim împreună.

Așa cum piesa elefant are cele mai multe direcții în care se poate muta pe tablă, așa e și familia. Fiecare membru poate avea direcții diferite câteodată. Păreri diferite, dorințe diferite, gândiri diferite dar orice ar fi, rămânem împreună. Câteodată ne mai și certăm din diferite motive, câteodată banale, câteodată mai serioase, dar nimic nu ne va despați vreodată.

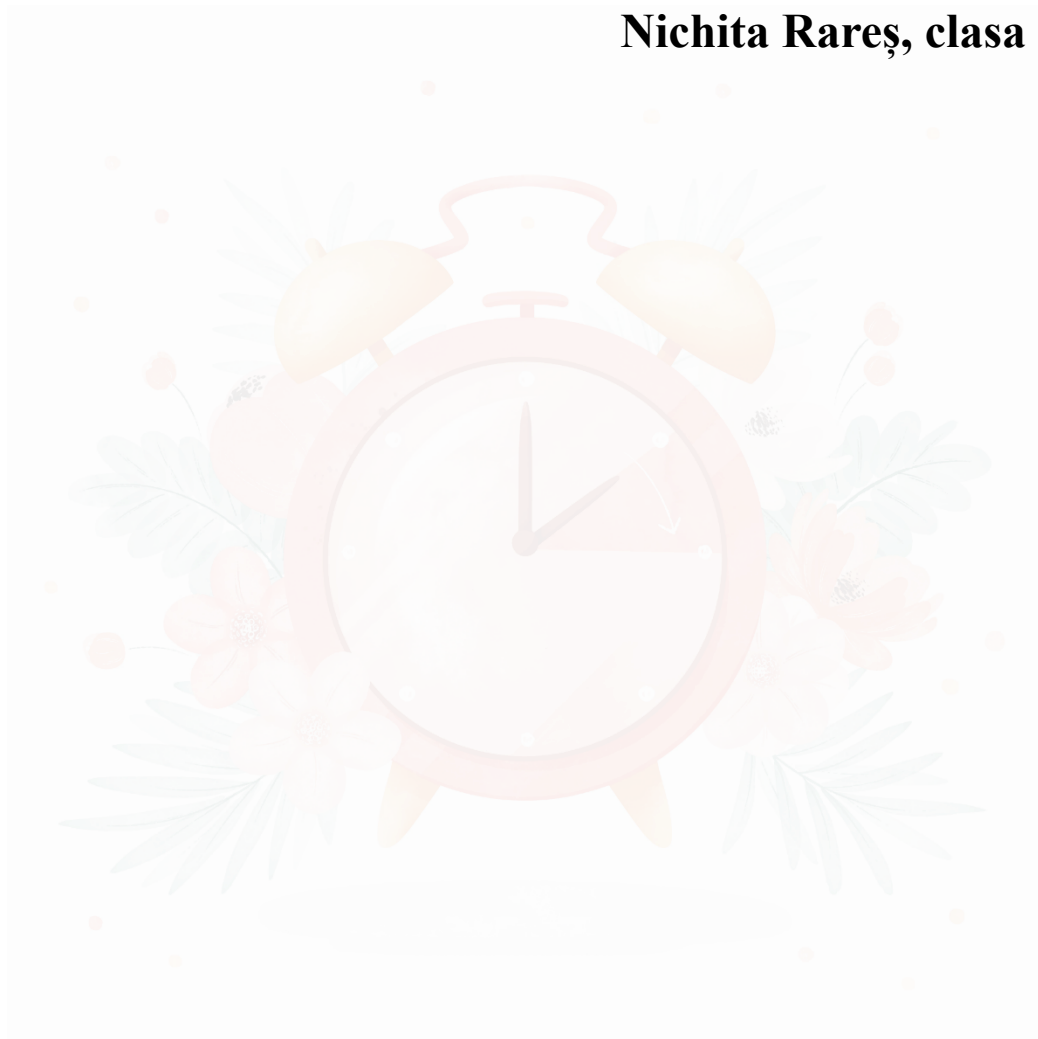

Așa cum piesa elefant se joacă un joc și familia își joacă propriul joc. Eu și Matei mergem la școală, iar mama și tata la serviciu. Ne întâlnim seara toți acasă după o zi obositoare.

Într-o partidă de șah întâmpini dificultăți, la fel e și într-o familie. Contează ca într-o familie să fie armonie pentru a trece peste acele dificultăți.

Fiecare om are o piesă elefant a lui. Fără piesa mea elefant nu m-aș mai simți în largul meu.

Nichita Rareș, clasa a V-a

În lumea mea

Era o zi frumoasă de vacanță. Părinții mei m-au pus să fac temele cât ei erau plecați.

Am început să mi le fac. Ora era 9:00 dimineața. Cât îmi făceam temele, se tot auzeau sunete de la biblioteca din cameră. După zece minute, am mers să văd ce se întâmplă.

O carte se tot mișca, de parcă ceva voia să iasă din ea - BUM!!! Cartea explodase! Din ea a ieșit un arici. S-a dus pe cântar. Avea 25 de grame. După aceea a urcat până la mine, mi-a luat o foaie și un creion și a început să scrie. Eram mirat. Cum putea un arici să scrie?! M-am uitat iar la el. A scris Ninna. Cred că era numele lui.

Dintr-odată se aude iar BUM!!! Îmi întorc capul. În distanță se vede... Beethoven?!?!

- Ce cauți tu aici? A, da, am uitat, ești surd.

Cam rău să-i zic acel lucru, dar oricum nu m-a auzit. Nici o secundă mai

târziu, mi-a luat pianul de jucărie (el era foarte mic) și a început să cânte. Cânta foarte frumos. În acel moment s-a auzit... BUM!!! BUM!!! BUM!!! BUM!!!

Era o nebunie! O fată călărea un dragon, cineva, care cred că era Nikola Tesla, îmi construia o mașină de mărire a corpului uman. Nici n-am avut timp să gândesc că dragonul m-a lovit în față și mi-am întors capul. Acolo am văzut o fabrică de ciocolată! Dragonul a zburat în ea și toată fabrica a explodat. Ciocolată peste tot! Am auzit o voce. În spatele meu, era directorul fabricii. Mi-a zis că se numea Willy Wonka.

-Poți opri această întâmplare? a întrebat el.

-Da, pot, i-am zis eu.

-Mulțumesc!

-Toată lumea! Opriți-vă!

Toți, în afară de Beethoven, s-au oprit. M-am uitat la ceas, era ora 10:55. Părinții mei veneau la 11:00.

-Ajutați-mă să strâng această murdărie!

Fiecare dintre personaje au început să curețe. Dragonul, despre care am aflat că are numele Dragon, mânca cât de multă ciocolată putea. Fata numită Minli a chemat ajutoare ca să o ajute. Wonka și cu Tesla încercau să aprindă aspiratorul.

Atunci s-a auzit. Părinții mei au deschis ușa.

-Ah, ce se aude? A, este alarma mea. Înseamnă că este ora 9:00 dimineața. Ce e asta? „Noi am plecat, ne întoarcem la ora 11:00, fă-ți temele!” „Bine, îmi fac temele!”.

Am început să-mi fac temele.

Andrei Duican, clasa a V-a

Clepsidra în care nisipul stătea pe loc

Era o zi de vară.

Poate voi mă vedeți ca un om normal. Da, sunt normal, dar am un lucru care nu este normal, acesta fiind o clepsidră care măsoară cât timp mai trăiesc. Cu cât cade un firicel de nisip, cu atât trece un minut din viața mea. Pare foarte stresant, dar eu m-am obișnuit cu acest lucru.

Eu trăiesc la țară cu părinții și bunicii mei. Avem două case, una pentru părinții mei și cu mine, alta pentru bunici. Clepsidra noastră este ascunsă undeva unde nimeni nu o poate găsi. Nici eu nu știu de ea, doar bunicii știu unde este. Poate chiar să nu existe și eu să fiu mințit. Nu cred acest lucru, pentru că bunicii mei nu mă mint niciodată.

Într-o noapte, eu nu m-am culcat când trebuia. Voiam să văd clepsidra. Am așteptat până au adormit părinții mei. Eu știam că bunicii se uitau mereu la clepsidră înainte să adoarmă. Știu asta, deoarece am încercat încă o dată să ajung la clepsidră. Atunci, n-am reușit. Acum eram mai determinat.

Când i-am văzut pe bunicii mei afară prin geam, am început să îi urmez. Am deschis ușa, iar ea a scârțâit. Mama mea s-a mișcat. Credeam că o să se trezească. Din fericire, nu s-a trezit niciun părinte.

Am ieșit afară și i-am văzut pe bunicii mei. Mergeau încet și ziceau ceva, dar n-am reușit să îi aud. S-au dus în dreapta, iar eu i-am urmărit. Au intrat într-un loc pe care nu l-am văzut niciodată. Am așteptat ca ei să se întoarcă și m-am ascuns. După ce au trecut, eu am intrat în acel loc.

În fața mea era clepsidra. Mergea. Am așteptat un minut și un firicel de nisip a curs. Aproape nu l-am văzut. Dintr-odată clepsidra s-a întors invers. Tot nisipul a căzut la loc sus. Eram în panică! Ce însemna asta? Oare că eu voi muri? Sau că voi trăi? Iar atunci s-a întâmplat. Nisipul nu mai cădea. Doar era acolo, făcând...nimic. Eram mirat și speriat. Trăiam pentru totdeauna acum?

Am plecat de acolo și m-am întors să dorm. Dimineăța, bunicii n-au suspectat nimic. Nici părinții. Erau ca oricând altcândva, de parcă nu s-a întâmplat nimic. Acest lucru mă sâcâia. Nu știam ce să fac. Așa că într-o noapte, iar m-am dus acolo. Nu era la fel. Clepsidra lipsea. Ce s-a întâmplat cu ea? Și cel mai important, ce însemna asta?

Am mers la somn și a doua zi nu m-am mai gândit la clespidră.

De atunci, mă mai gândesc la clepsidră uneori. Acum știu că nu mai este acolo și îmi pot trăi viața fără grija despre o clepsidră în care nisipul stătea pe loc.

Andrei Duican, clasa a V-a

CREATIVE SEB

III. Hobbyuri și timp liber

Șahul

Șahul, așa numit și „Sport al Minții” este un joc indian. El este alcătuit dintr-o tablă cu opt linii și opt coloane, în total șaiszeci și patru de pătrate albe și negre.

Coloanele sunt notate cu litere de la „a” până la „h”, iar liniile sunt notate cu cifre de la „1” până la „8”.

Fiecare dintre cei doi jucători începe jocul cu câte șaisprezece piese. Un jucător are piesele albe, iar celălalt jucător are piesele negre.

Pe tabla de șah turnurile se așază în colțuri, caii lângă turnuri, iar lângă cai stau nebunii.

Regele și regina ocupă câmpurile de lângă nebuni, astfel încât regina să stea pe câmpul de aceeași culoare ca ea. În fața acestor piese se așează cei opt pioni.

Fiecare piesă valorează un anumit număr de puncte: pionul are un punct, nebunul și calul valorează fiecare câte trei puncte, turnul are cinci puncte. Cea mai valoroasă este regina care are nouă puncte (se mai poate zice că are și zece puncte).

Regele nu are valoare sau se consideră că are valoare infinită deoarece este singura piesă fără de care nu se poate juca șahul.

Scopul jocului este de a da „mat” adversarului, adică regele lui este amenințat (șah) și nu mai are cum să scape (mat). Câștigă jucătorul care dă „mat” primul.

În șah există și „remiză” sau „pat” , situație în care fiecare jucător câștigă câte o jumătate de punct.

Șahul este pasiunea mea!

Ștefan Burghilea, clasa a V-a

Pasiunea mea, chitara

În ultima vară, în anul 2025, bunicii m-au întrebat dacă în loc de un obiect să îmi ofere drept cadou, o experiență nouă. Eu am zis că sună interesant, iar ei mi-au oferit posibilitatea să particip la școala de muzică Yamaha și să-mi achiziționez prima mea chitară.

Profesorul de chitară m-a sfătuit să îmi cumpăr o chitară „Harley Benton” și un amplificator „Katana”. La școala de muzică am învățat să cânt melodii și acorduri. Am învățat să îmi acordez chitara cu ajutorul unei aplicații. Toamna aceasta m-am înscris la școala Yamaha și urmează să particip la cursurile de chitară în fiecare sâmbătă. La aceste cursuri sunt în grupă și cu alți copii, unii avansați și unii începători. Până la finalul anului școlar 2026, mi-am propus să pot cânta melodia „Nothing else matters” de la „Metallica”.

Se pare că micile momente, ca un cadou, pot descoperi o adevărată pasiune a ta.

David Gugulea, clasa a V-a

Pasiunea mea, gaming-ul

„Gaming” este un cuvânt care provine din limba engleză și înseamnă acțiunea de a juca jocuri (jocuri video). Primele jocuri video au fost create între anii 1950-1960, pentru divertisment.

Inițial, jocurile au fost experimente academice și rula pe computere foarte scumpe. Nu aveau scop comercial. În anii 1970 au apărut arcadele și primele

console. În anii 1990 a fost perioada de aur a jocurilor video. În acea vreme au apărut primele console Playstation și Nintendo cu grafica 3D și jocuri precum FIFA sau Warcraft. În anii 2010 au apărut jocurile pe device-urile mobile și Realitate Virtuala.

Primul joc pe care l-am jucat a fost Minecraft. Cream hărți și case. După aceea, am început să mă uit la tutoriale pe Youtube și am creat construcții mai complexe. A fost o perioadă cu foarte multe amintiri plăcute.

A urmat o altă perioadă în care am jucat jocuri pe care le juca și tatăl meu precum Lineage II și Heroes of Might and Magic III.

Am trecut la o altă era, în care am descoperit Roblox. La scurt timp după, am renunțat la Roblox și m-am jucat Bloons Tower Defense 6. Mi-a plăcut atât de mult jocul încât l-am recomandat și altor prieteni, chiar și colegilor, cu unii chiar am jucat împreună online.

Timpul a trecut, am descoperit că și unii colegii au aceeași pasiune și am început să jucăm împreună Roblox și Minecraft. Facem voice call-uri pe

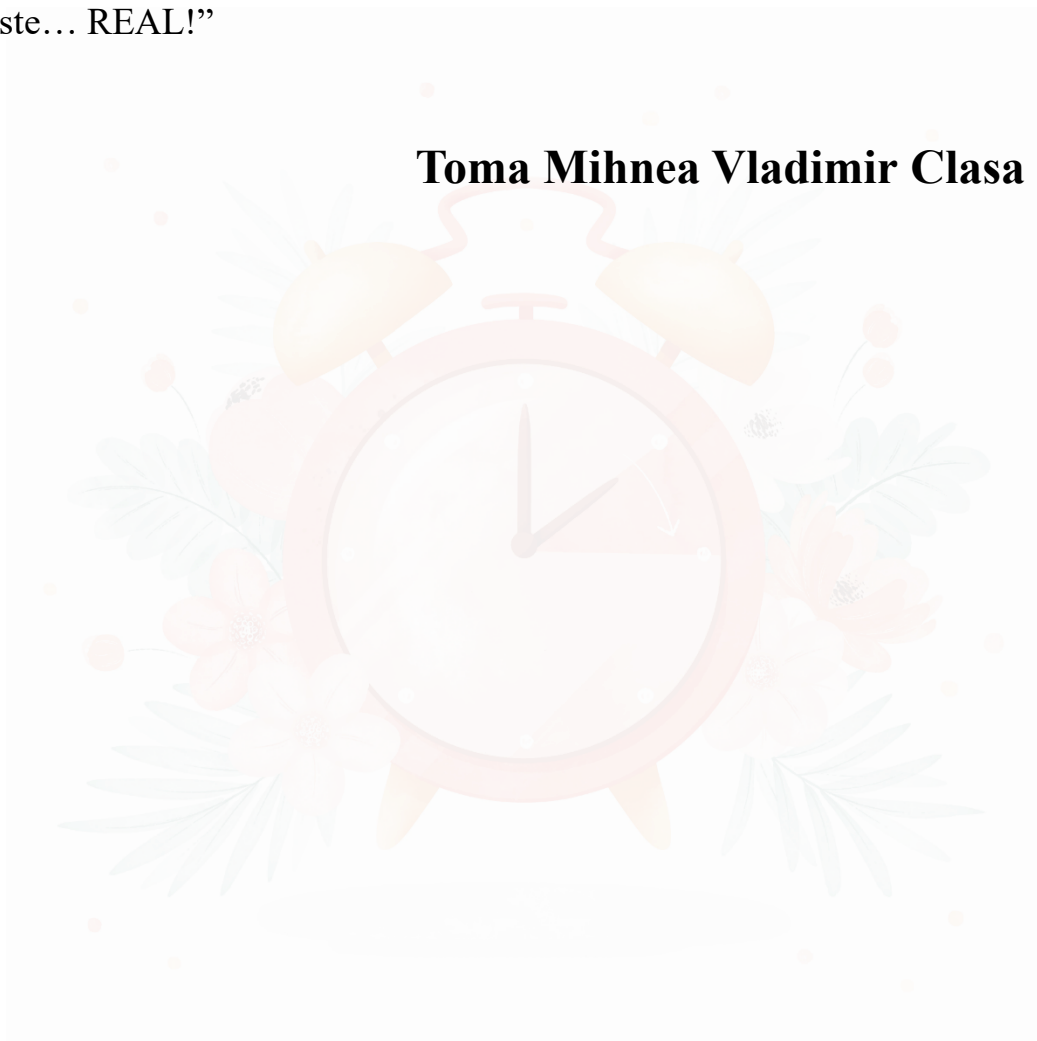

WhatsApp, dezvoltăm strategii împreună, ne coordonăm și reușim să creăm parcuri de distracție, orașe și multe altele în mica noastră lume virtuală.

Mie îmi place gaming-ul deoarece mă distrez foarte mult și este un mod de a socializa și de a păstra legătura cu prietenii mei la distanță.

Cu toate că este o lume extraordinară, gaming-ul consumă foarte mult timp. De aceea, vă recomand tuturor să vă distrați... dar nu uitați să luați o pauză din când în când! Oamenii trebuie să petreacă mai mult timp în lumea reală. Așa cum spunea Halliday în filmul "Ready Player One": „Realitatea este singurul lucru care este... REAL!”

Toma Mihnea Vladimir Clasa a V-a

Pasiunile mele

Bună! Eu sunt Lavinia. Dacă vă întrebați care sunt pasiunile mele, o să descoperiți acum.

Pasiunile mele sunt dansul și gimnastica. Eu fac gimnastică de la 5 ani. Gimnastica înseamnă mult pentru mine și am muncit din greu să ajung unde sunt. Pentru unii gimnastica este grea, dar dacă muncești, totul va fi bine.

Ador gimnasticaaaaaa!!!!!!

Lavinia Olteanu,
clasa a V-a

Ex. de gimnaste române:

Nadia Comăneci, Lavinia Milosovici, Daniela Silivas, Aureilia Dobre.

CREATIVE SEB

III. Documentare

Cum marile descoperiri geografice au afectat viața cotidiană

În zilele noastre, avem GPS-ul și internetul cu ajutorul cărora știm tot ce se întâmplă în fiecare colț al lumii. Dar, înainte de marile descoperiri geografice, oamenii nu aveau aceste informații care nouă ni se par obișnuite.

Între secolele XIV -XV-XVI, oamenii obișnuți, dar și nobilii din Europa nu aveau cartofi, roșii sau curcani și multe alte invenții și resurse. Și nici nu aveau nevoie, deoarece aveau resursele native Europei care erau destule pentru acea vreme. Dar nobilii voiau mai mult. Într-o infinită încercare de a fi mai bogați decât celelalte țări, ei sponsorizau multe persoane pentru explorare. Au și explorat în căutare de aur, argint și mirodenii, dar și din motive religioase: răspândirea credințelor lor.

În căutarea unui drum spre India, marele Cristofor Columb a găsit America. Împreună cu Amerigo Vespucci, ei au schimbat complet viața oamenilor din Europa.

Exploratorii au adus porumbul, dând naștere porumbului fiert și fulgilor de porumb faimoși pentru caloriile lor scăzute! Americanii nativi au ales cele mai mari specii de porumb și le-au reprodus până au ajuns la porumbul înalt și mare pe care îl cunoaștem. Porumbul avea doar câțiva centimetri și doar câteva boabe.

Știi că invenția caucicului a fost făcută în America? În era noastră, de la mașini sau mingi, la multe alte lucruri, cauciucul este absolut necesar pentru viața de zi cu zi. Caiacul, de asemenea, vine de la popoarele inuite. Cum primești un vaccin? Cu seringă, normal! Și ea, a fost inventată de americanii nativi care o făceau din oase de păsări. Totodată, Cristofor Columb a fost cel care a adus în Europa aproape toate aceste descoperiri, deci a fost foarte apreciat de nobilii care își puteau permite aceste lucruri. De asemenea, nu putem uita de nenumăratele expediții către India, pentru mirodeniile ei faimoase.

Poate că nu dăm seama acum, dar multe dintre lucrurile pe care le mâncăm și le folosim acum, nu erau folosite și în trecut, deși existau.

Sofia Pușcașu, clasa a VI-a

Spațiul cosmic

Eu sunt pasionat de multe lucruri, dar în acest text o să vă prezint doar una dintre pasiunile mele.

Mulți colegi o să întrebe de ce nu am scris despre avioane, deoarece despre avioane sunt pasionat în general, dar am decis să scriu și despre altceva, nu numai despre avioane.

În acest text am decis să scriu despre pasiunea mea despre spațiul cosmic.

Am început să fiu pasionat de spațiu de când aveam 5-6 ani. Atunci era și tata pasionat de același lucru și de la el am învățat multe lucruri despre stele, asteroizi, planete, galaxii etc. În general, la vremea aceea nu știam nimic despre rachete, sateliți. Abia pe la începutul verii când am mers la țară am întâlnit niște prieteni care erau pasionați de Stația Spațială Internațională (ISS), am început să caut pe YouTube filmulețe, la un moment dat a apărut un filmuleț cu misiunea Apollo 11 care a dus oamenii pentru prima dată pe Lună și mi s-a părut foarte interesant. Apoi m-am uitat la un filmuleț cu toate misiunile Apollo și am aflat că au existat de fapt 17 misiuni Apollo și că 6 dintre ele au ajuns pe lună (Apollo 11, 12, 14, 15, 16 și 17). Apollo 13 nu a reușit să ajungă pe Lună (era destul de clar că nu o să reușească deoarece e numărul 13, adică numărul ghinionist), dar a reușit să aducă oamenii înapoi pe pământ în siguranță.

Încet, încet, am început să mă interesez despre misiuni mai recente cum ar fi construirea Stației Spațiale Internațională sau chiar și mai recent, misiunile Artemis care vor să ducă oamenii înapoi pe Lună până la sfârșitul anului 2027, ceea ce mi se pare foarte interesant.

Mi-ar plăcea să fiu astronaut dar mi-ar fi frică să nu se întâmple ceva în spațiu și să mor, dar în rest mi-ar plăcea!

Îmi doresc să aflu mereu lucruri noi despre spațiu și sper să îmi continui pasiunea până când voi crește!

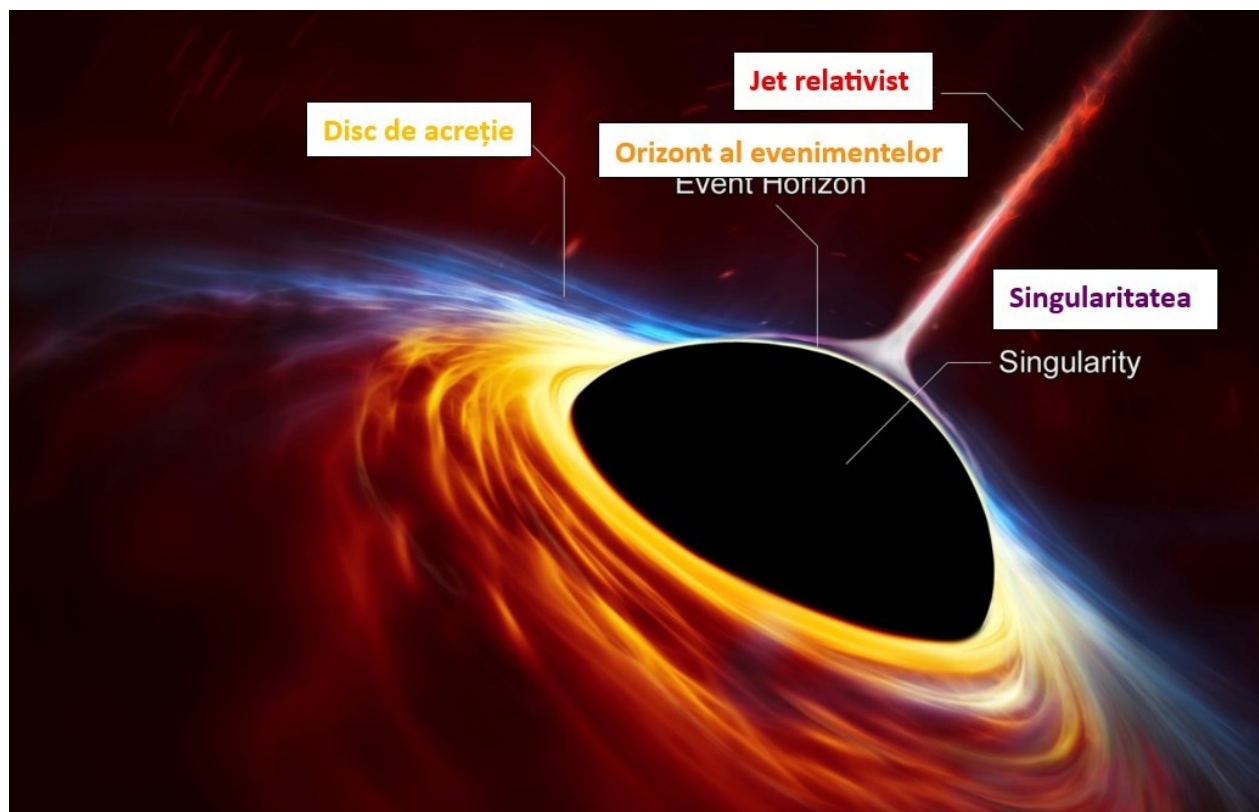

Matei Adrian, clasa a V-a

Găurile negre

Unele dintre cele mai sinistre și ciudate corpuri cerești sunt găurile negre. Forța gravitației lor este atât de mare încât nimic nu scapă, nici măcar lumina.

Găurile negre se formează când stelele masive rămân fără combustibil și se sting în urma unei explozii. Nucleul unei găuri negre este incapabil să reziste forței zdrobitoare a propriei gravitații, se colapsează și se micșorează în milisecunde până devine infinit mai mic decât un atom. El devine cum îl numesc savanții „singularitate”: un obiect atât de mic încât dimensiunea lui este zero, iar densitatea infinită. Orice se află în apropierea unei singularități e atras de gravitația acesteia și dispare pentru totdeauna. Acest punct fără întoarcere formează o frontieră sferică în jurul singularității, numită orizont al evenimentului care marchează punctul până la care te poți apropia în siguranță.

Alcătuirea unei găuri negre:

Orizont al evenimentelor:

Orice trece de această limită nu va scăpa niciodată

Singularitate:

În centrul unei găuri negre se află singularitatea – regiunea în care materia s-a comprimat într-un punct de infinită densitate.

Disc de acreție:

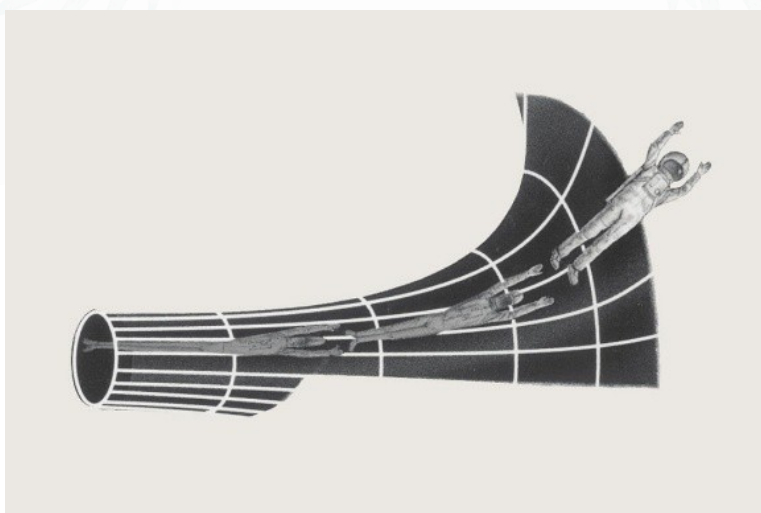
Gaze praf și stele dezintegrate se rotesc în jurul găurilor negre formând un disc. Materia din acest disc nu e piardută, poate orbita ca planetele în jurul stelelor.

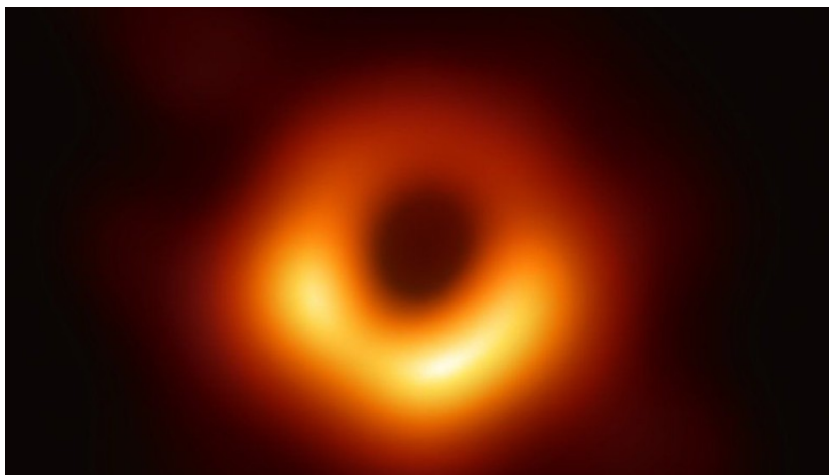
Jet relativist:

Jeturi foarte puternice de plasmă cu o viteză aproape la fel de mare ca viteza luminii. Aceste jeturi sunt emise de către găurile negre, galaxii active, quassari, stele neutronice etc.

Știați că:

1. Există două tipuri de găuri negre: stelare și supermasive?
2. Găurile negre supermasive se găsesc în mijlocul oricărei galaxii?
3. Forța de atracție a unei găuri negre se ridică atât de abrupt încât corpul unui astronaut atras de ea s-ar alungi precum spaghetti și ar fi sfâșiat?
4. Prima imagine cu o gaură neagră a fost făcută în aprilie 2019?

Nichita Rareș, clasa a V-a

Proiectul 1065 de Alan Gratz

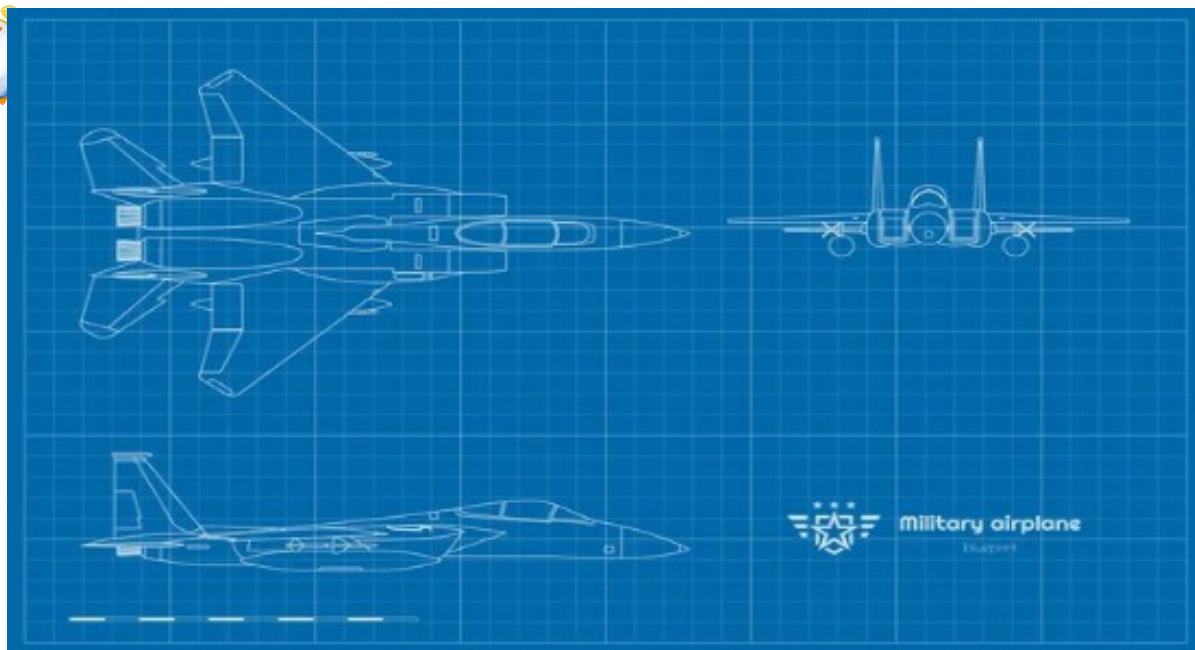

Titlul cărții este „Proiectul 1065” și prima oară când l-am auzit m-a făcut să mă gândesc la un proiect de la ora de mate. De fapt, el se referă la planurile de construire a unui avion de război.

Despre ce este voba în carte?

Michael, fiul ambasadorului irlandez, trăiește în Germania cu familia lui. Părinții lui nu erau de partea lui Hitler, ci erau spioni pentru Aliați. Michael avea o memorie fotografică foarte bună, așa că își ajuta părinții să colecteze date pentru Aliați. Michael trebuie să intre în Tineretul Hitlerist, dar mai află că tatăl prietenului său are planurile unui proiect nou pentru construirea unui avion numit Proiectul 1065. Michael dă tot ce poate pentru a fura planurile. Această dorință îl poartă până în Alpii Elvețieni. Acolo se urcă într-o telegondolă, dar Fritz, prietenul său, se urcă pe telegondolă și îl urmărește pe Michael. Băiatul se urcă pe telegondolă și încearcă să oprească bomba pe care Fritz a adus-o printru a omorî

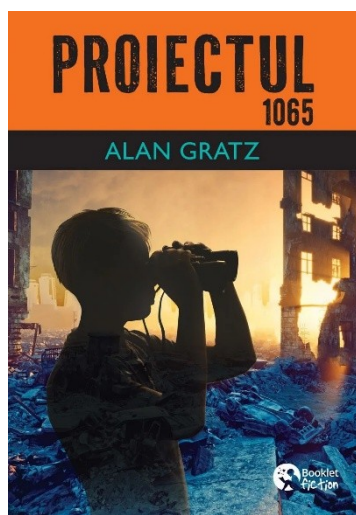

un om de știință. Până la urmă, Michael aruncă bomba jos și explodează acolo creând o avalanșă. Michael a reușit să scape, dar Fritz, nu. Băiatul a reușit să îl salveze pe omul de știință și s-a întors acasă în Marea Britanie cu planurile Proiectului 1065.

Momentul meu preferat este atunci când Michael și Fritz se luptă pe telegondolă. Acest moment mi-a plăcut foarte mult deoarece a fost un moment plin de acțiune și Michael a reușit să-și îndeplinească misiunea.

Lectura citită m-a inspirat să fiu curajos, să nu renunț niciodată dacă mi-am propus ceva și că cineva care îți pare prieten este posibil să nu fie prietenul tău.

În plus:

1. Aș recomanda această carte deoarece are o învățătură frumoasă, ideea cărții este foarte bună și este legată de aspecte din viața reală.
2. Autorul Alan Gratz scrie foarte frumos. Am mai citit o carte de la el numită „Zona zero”. Îmi place stilul și îmi plac temele pe care le alege pentru cărți. Iubesc cărțile despre istorie combinate cu imaginația și ficțiunea.

Informații despre carte:

Titlul: Proiectul 1065

Autorul: Alan Gratz

Editura: Booklet

Pagini: 352

Anul: 2016

Preț: 47-48 lei

Format: 15*21 cm

Gen: Ficțiune-istorica

Nichita Rareș, clasa a V-a

Descoperiri care au schimbat lumea

Descoperirea și evoluția insulinei

Insulina este un hormon esențial pentru viața oamenilor, mai ales pentru cei care suferă de diabet. Descoperirea ei a fost una dintre cele mai mari realizări medicale ale secolului XX, schimbând complet modul în care este tratată această boală. Înainte de insulină, persoanele cu diabet aveau puține șanse de supraviețuire. Astăzi, datorită progreselor științei, milioane de oameni pot trăi o viață normală.

Cum a fost descoperită insulina?

În anul 1921, doi cercetători canadieni, Frederick Banting și Charles Best, au reușit să izoleze insulină din pancreasul câinilor. Ei lucrau în laboratorul profesorului John Macleod, iar mai târziu li s-a alăturat și biochimistul James Collip, care a ajutat la purificarea substanței.

Primul pacient tratat cu insulină a fost un băiat de 14 ani, Leonard Thompson, care suferea de diabet într-o formă gravă. După ce a primit injecția cu insulină,

starea lui s-a îmbunătățit vizibil. Această a fost dovadă clară că insulina funcționează și poate salva vieți.

Cum a evoluat insulina de-a lungul timpului

La început, insulina era obținută din pancreasul porcilor și vacilor. Deși era eficientă, unii pacienți aveau reacții adverse. În anii 1980, oamenii de știință au reușit să creeze insulină umană în laborator, folosind bacterii modificate genetic. Această era mai sigură și mai bine tolerată de organism.

Mai târziu, au apărut forme modificate ale insulinei care acționează mai repede sau mai lent, în funcție de nevoile pacientului. Astfel, tratamentul a devenit mai eficient și mai ușor de adaptat la stilul de viață al fiecăruia.

Importanța insulinei în viața oamenilor

Descoperirea insulinei a fost atât de importantă încât, în 1923, Banting și Macleod au primit Premiul Nobel pentru Medicină. Insulina a devenit un simbol al speranței pentru persoanele cu diabet și un exemplu de succes al colaborării științifice.

Astăzi, cercetările continuă. Se lucrează la pancreasuri artificiale, insulină inhalabilă și chiar la metode de vindecare a diabetului prin alte terapii. Cu toate acestea, insulina rămâne un tratament esențial și o descoperire care a schimbat lumea.

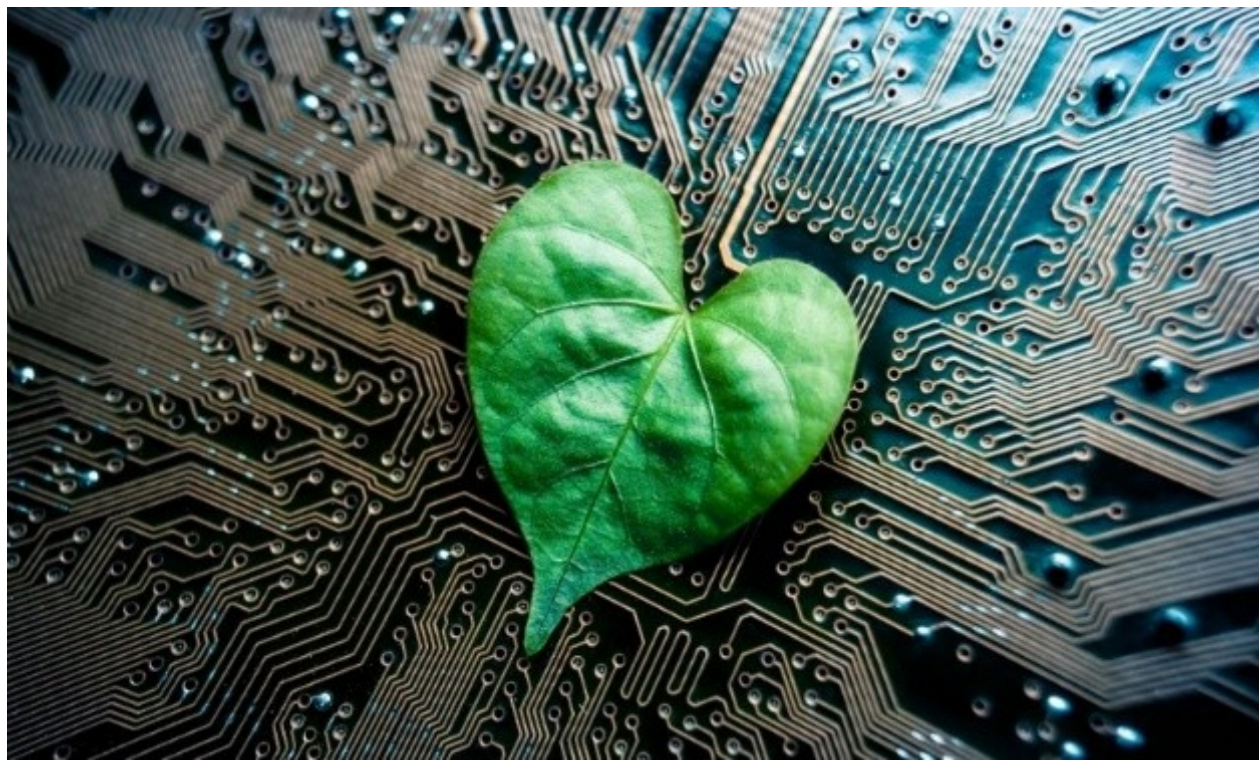
Insulina nu este doar o substanță chimică, ci o adevărată salvatoare de vieți. De la o boală mortală la o afecțiune care poate fi controlată, drumul parcurs de știință în mai puțin de 100 de ani este impresionant. Descoperirea insulinei ne arată cât de importantă este cercetarea medicală și cât de mult poate influența viața oamenilor.

Ilinca Bădoi, clasa a VIII-a

Semnele lăsate de trecerea timpului

Trăim într-o lume care se schimbă de la un an la altul, iar semnele acestor schimbări sunt peste tot în jurul nostru. De la telefoanele care ne țin conectați nonstop, la modelele de haine care apar și dispar în câteva săptămâni, fiecare detaliu al vieții moderne ne spune ceva despre era în care trăim.

Unul dintre cele mai evidente semne ale timpului este tehnologia. Telefoanele, rețelele de socializare și jocurile video fac parte din viața noastră de zi cu zi. Ele ne arată cât de mult contează viteza și accesul rapid la informație. Dacă ne uităm în jur, aproape fiecare adolescent are un telefon, iar multe dintre activitățile școlii sau ale prietenilor se desfășoară în mediul online. Acesta este un semn clar al epocii digitale.

Un alt semn al timpului este moda și cultura tinerilor. Ce este la modă astăzi poate fi uitat mâine. Muzica, filmele și jocurile video reflectă preferințele noastre, dar și felul în care societatea se schimbă. Dacă privim generațiile anterioare,

observăm că gusturile lor erau foarte diferite, iar acum tinerii se inspiră mai mult din moda de pe glob și internet.

De asemenea și problemele de mediu sunt un semn al timpului nostru. Furtuni puternice, canicule sau poluare, toate ne arată că trebuie să fim mai responsabili și să avem grijă de natură. Chiar și în orașul sau satul în care locuim putem observa schimbări, cum ar fi parcurile mai puțin îngrijite, plasticul aruncat pe stradă sau lipsa spațiilor verzi.

În final, semnele timpului ne ajută să înțelegem cine suntem și cum trăim. Ele nu sunt doar lucruri vizibile, ci și provocări și oportunități. Dacă știm să le citim, putem să ne adaptăm mai ușor și să facem alegeri mai bune pentru viitorul nostru. Fiecare generație are propriile semne, iar noi suntem norocoși să trăim într-o perioadă plină de posibilități și schimbări rapide.

Daria Calcișcă, clasa a VIII-a

Viața de zi cu zi în era digitală

Astăzi, aproape fiecare aspect al vieții noastre este influențat de tehnologie. Telefoanele mobile, tabletele, calculatoarele și internetul ne fac viața mai rapidă, mai ușoară, dar uneori și mai complicată. Este greu să ne imaginăm cum ar fi fost școala, prietenii sau timpul liber fără ele.

Un semn clar al erei digitale este comunicarea online. Avem posibilitatea să scriem orcu, oricând, oriunde, la numai câteva click-uri distanță. Ne întâlnim virtual în jocuri sau pe rețele sociale și ne informăm despre știri și evenimente în doar câteva secunde. Totuși, această viteză vine și cu provocări. Uneori rămânem captivi, rezultând pierderea timpului fără să ne dăm seama. Astfel, uităm să ne bucurăm de momentele reale, față în față.

Școala a devenit, de asemenea, diferită în era digitală. Platformele online ne ajută să învățăm mai ușor, dar uneori putem fi distrași de notificările telefoanelor. Chiar și temele sau proiectele se fac tot mai mult pe calculator, iar internetul este o bibliotecă uriașă la doar un click distanță.

Timpul liber s-a schimbat mult. În loc să ieșim afară să ne jucăm sau să ne petrecem timpul cu cei dragi, mulți dintre noi alegem să rămânem captivi în internet, uitând ce este cu adevărat important pentru noi.

Desigur, nu consider că nu ar trebui să ne mai petrecem deloc timpul pe electronice. Socializarea și divertismentul sunt lucruri de care omul are nevoie, dar este bine ca din când în când să mai deschidem și o carte, să mai facem o plimbare prin parc sau să ne întâlnim pe afară, cu prietenii sau familia.

Așadar, viața în era digitală ne oferă multe posibilități, dar și lecții importante cum ar fi să folosim tehnologia cu măsură, să păstrăm relațiile reale și să învățăm să ne bucurăm de momentele simple care ne sunt oferite în viață. Tehnologia nu este doar un instrument, ci o parte din felul în care trăim, ne jucăm și învățăm, în zilele de astăzi.

Daria Calcișcă, clasa a VIII-a

Cum se schimbă corpul prin sport

Sportul este important nu doar pentru distracție sau competiție, ci și pentru sănătate. Atunci când facem mișcare în mod regulat, corpul trece prin mai multe schimbări pozitive. Aceste schimbări ne ajută să fim mai sănătoși, mai energici și mai încrezători în noi.

Sportul are numeroase beneficii asupra corpului.

Întărirea mușchilor și a oaselor: prin exerciții fizice, mușchii devin mai puternici și mai rezistenți. De asemenea, sportul ajută la dezvoltarea oaselor, mai ales în perioada de creștere, prevenind problemele de sănătate mai târziu în viață.

Îmbunătățirea sistemului circulator și respirator: activitățile fizice, cum ar fi alergatul sau înotul, ajută inima să bată mai eficient și plămânii să funcționeze mai bine. Astfel, sângele transportă oxigenul mai repede în tot corpul, iar noi ne simțim mai energici.

Controlul greutății corporale: sportul ajută la arderea caloriilor și la

menținerea unei greutate sănătoase. În plus, reduce riscul de obezitate și de alte boli, cum ar fi diabetul sau bolile de inimă.

Îmbunătățirea posturii și a echilibrului: prin exerciții fizice, învățăm să ne ținem spatele drept, să avem o postură corectă și să ne mișcăm mai bine. Acest lucru este important mai ales pentru elevii care petrec mult timp la birou sau în fața calculatorului.

Pe lângă schimbările fizice, sportul are un impact pozitiv și asupra stării noastre de spirit. Când facem mișcare, corpul eliberează substanțe care ne fac să ne simțim fericiți și relaxați. De aceea, după o oră de sport, ne simțim mai bine, mai calmi și mai optimiști. De asemenea, sportul ne ajută să dormim mai bine noaptea.

Sportul este o parte importantă a unei vieți sănătoase. Ne ajută să fim mai puternici, mai sănătoși și mai fericiți. Indiferent dacă alegem să alergăm, să jucăm fotbal, să dansăm sau să mergem cu bicicletă, este important să facem mișcare în fiecare zi.

Ilinca Bădoi, clasa a VIII-a

CREATIVE SEB

IV. Interviuri

Ce schimbări ți-ai dori la școala noastră?

Pornind de la ideea că mereu este loc de mai bine, am decis să vedem ce schimbări își doresc elevii clasei a VI-a la școala noastră. Iubim să învățăm și să socializăm cu colegii, dar școala poate fi puțin grea, deci, avem niște sugestii pentru a o face puțin mai plăcută. Sofia Pușcașu și Ioana Bodean au devenit jurnaliști! Ele și-au întrebat colegii de clasă: „*Ce schimbări ți-ai dori la școala noastră?*”. Acestea sunt sugestiile clasei a VI-a!

Am început, desigur, cu elevul numărul unu! Acest elev este pasionat de partea reală a disciplinelor de la școală și are drept ore preferate: cea de matematică, cea de informatică și cea de fizică. El simte că sunt foarte interesante și îi plac profesorii. Cum, în zilele noastre, toată lumea are acces la o cantitate de informație infinită, el a auzit despre fizica cuantică și despre cea nucleară. Din păcate pentru el, în materia de gimnaziu nu se învață fizica cuantică și nici cea nucleară. De aceea, el își dorește ca, în materia de gimnaziu, să învețe într-un curs scurt (poate doar câteva curiozități) despre aceste subiecte care îl pasionează.

După aceea, avem, evident, elevul numărul doi! Acest elev dorește să începem școala după-amiaza, deoarece se simte foarte obosit la școală. Din nefericire, stă puțin mai departe de școală și trebuie să se trezească la ora cinci dimineața ca să ajungă la șapte în clasă! Ne pare foarte rău pentru *el*...

Ne mai pare rău și de-al treilea elev! *El* și-ar dori ca orele să înceapă la 10:30, deoarece i se pare că ora opt este prea devreme pentru a studia. Pe lângă asta, și-ar mai dori ca mâncarea să fie mai caldă și ca în loc de uniformă elevii să aibă un cod de îmbrăcăminte. Deși este de părere că uniforma ne învață să fim disciplinați, acesta și-ar dori un cod vestimentar pentru a lăsa elevii să se exprime.

La fel ca elevul numărul trei, elevul numărul patru dorește să nu mai aibă uniformă deoarece este de părere că este o culoare puțin *neconvențională* și este greu de asortat cu alte culori. De exemplu, nu se poate lua un tricou verde cu pantaloni albaștri și hanorac roșu.

Elevul numărul cinci este de acord cu ce zic colegii lui și își dorește ca uniforma să se schimbe din același motiv. Dar, la fel ca elevul trei, crede ca uniforma ar trebui să fie înlocuită cu un cod vestimentar!

Elevul numărul șase, împărtășește aceeași opinie! Consideră că nu îți poți exprima stilul cu uniforma, iar culoarea, deși frumoasă, este greu de asortat. De asemenea, el ar vrea mai puține teme. Consideră că temele ar trebui să rămână la orele unde nu a fost timp pentru exerciții sau la orele care au lecții mai grele ce necesită exersarea cunoștințelor dobândite. De asemenea, el și-ar dori ca școala să înceapă la ora nouă deoarece i se pare ora perfectă pentru învățare.

Elevul numărul șapte este de aceeași părere cu elevul numărul șase că școala ar fi mai bună cu mai puține teme, el susținând chiar varianta de a nu exista deloc teme.

Elevul numărul opt și-ar dori ca elevii să aleagă meniul de la masa de prânz, deoarece uneori nu îi place mâncarea care este selectată în meniu.

Elevului numărul nouă îi place foarte mult mâncarea de la școală. El o

mănâncă mereu cu plăcere și aproape întotdeauna vrea o a doua porție. Ca lui să îi placă și mai mult, el vrea ca ea să fie mereu caldă. Așa, mâncarea ar fi perfectă!

Elevul numărul zece ne-a zis că și-ar dori un program mai scurt pentru că acesta face și activități extracurriculare și nu are destul timp să-și facă temele, să petreacă timp cu familia și așa mai departe.

Elevului nostru drag, numărul unsprezece, îi place mult să iasă afară în curte sau pe teren după orele splendide petrecute în clasă. Și-ar dori să iasă în fiecare pauză să se destindă la aer.

Elevul numărul doisprezece ne-a transmis că și-ar dori ca pauzele să fie *mai dese și mai lungi*.

Ultimul, dar nu cel din urmă... Elevul numărul treisprezece!!! Acesta este de acord cu ce zice colegii lui și își dorește ca uniforma să se schimbe din același motiv.

Sofia Pușcașu și Ioana Bodean, clasa a VI-a

Provocare - Ce schimbare ți-ai dori la școala noastră?

Răspunsurile elevilor de la clasa a VII-a sunt:

Mi-as dori să nu mai existe uniforme.

Aș vrea să avem mai mult spațiu afară.

Aș dori să avem voie afară în fiecare pauză.

Mi-ar plăcea să avem mai multe mingi disponibile.

Aș dori să avem un opțional pentru scris texte.

Mi-ar plăcea să avem acces la mai multe concursuri.

Aș vrea să avem un teren mai mare și mai mult timp să ieșim afară.

Aș dori să avem mai multe posibilități de opționale care să fie pentru copiii de la gimnaziu, cum ar fi alte sporturi, gătit sau lectură.

Aș dori ca elevii de la clasele gimnaziale să fie lăsați afară nesupravegheați.

Până la urmă, sunt copii suficient de mari pentru a avea capacitatea de a înțelege

când o acțiune este rea sau bună. În plus, nu se poate întâmpla nimic, iar dacă totuși se întâmplă ceva, au suficientă inteligență și bun simț încât să se ducă să spună unui cadru didactic.

După cum se observă mai sus, schimbarea dorită de elevii clasei a VII-a este aceea de a avea mai multe opțiuni pentru gimnaziu (ex: concursuri, gătit, literatură, sporturi). Acest răspuns a fost ales de cele mai multe ori, deoarece copiii își doresc mai multe activități suplimentare pe care să le practice alături de colegi, activități pe care nu le pot practica acasă, care să le dezvolte latura creativă. De exemplu, unii copii nu au ce face în timpul lor liber, în timpul săptămânii, așa că o activitate precum cele precizate mai sus, le poate ocupa timpul liber, făcând ceea ce le place.

Mulțumim pentru atenția acordată!

**Interviu realizat de Iris Tudor și Anastasia Cristian, clasa
a VII-a**

CREATIVE SEB

V. Projekte Auf Deutsch

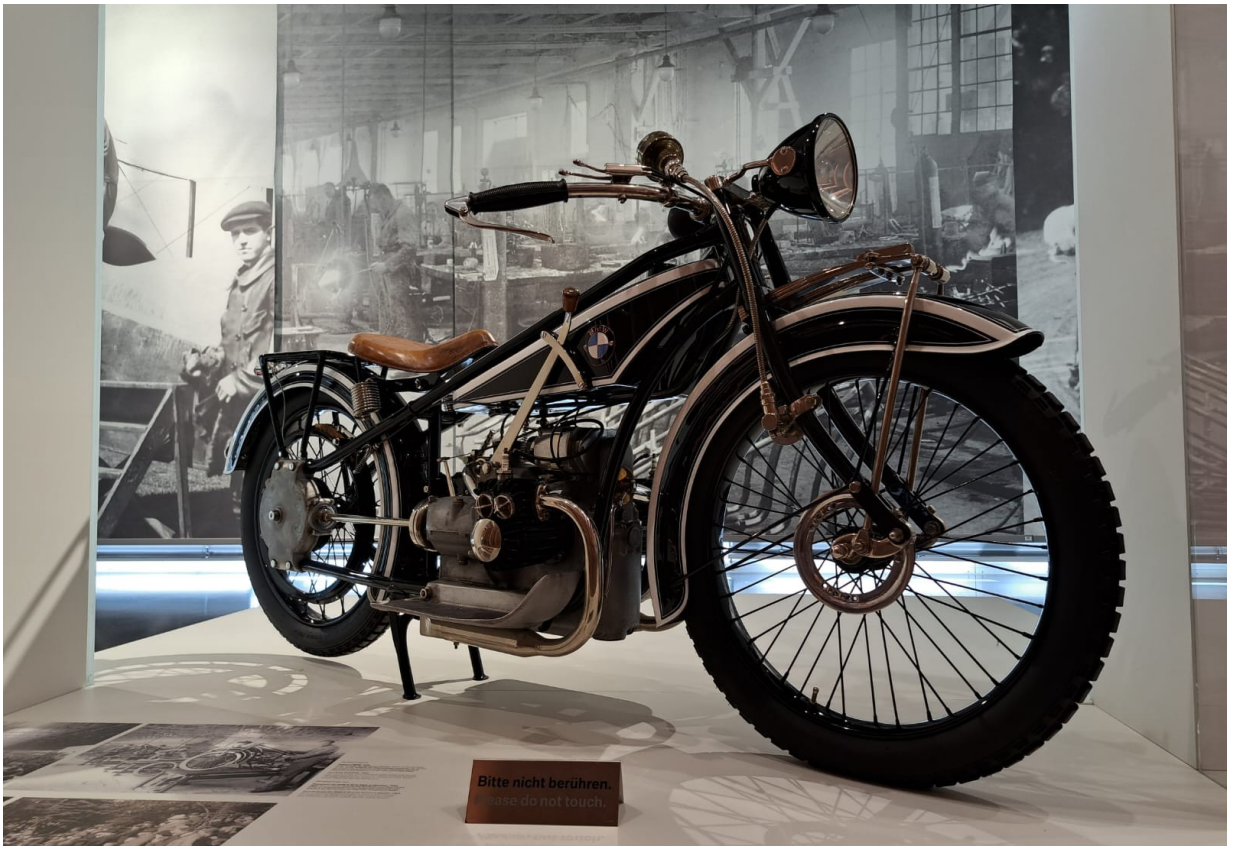

Die Entwicklung des Transports - *BMW*

Erstellt von Mara Miloş

Am Anfang der Zivilisation bewegten sich die Menschen **nur zu Fuß, mit Pferden oder Wagen** fort.

Nach dem **19. Jahrhundert**, nach dem Ende der industriellen Revolution, gab es viele Neuerungen.

Es wurden **Dampflokomotiven, Motorschiffe** und schließlich im **20. Jahrhundert** das **Automobil** erfunden.

Die Pioniere **Karl Benz** und **Gottlieb Daimler** entwickelten in Deutschland den **Verbrennungsmotor**.

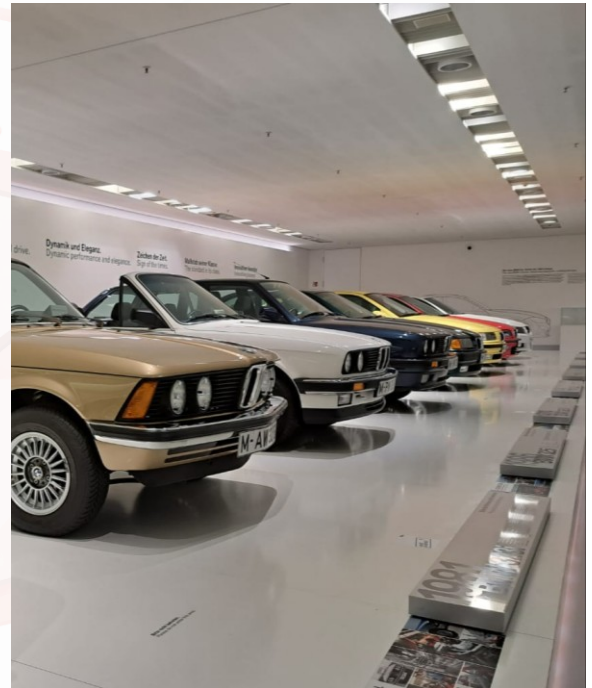

Die Firma **BMW (Bayerische Motoren Werke)** wurde **1916** gegründet und stellte zunächst **Flugzeugmotoren** her.

Alles änderte sich, als der Ingenieur **Max Friz 1923** das erste BMW-Motorrad, die **R 32**, entwarf.

Zwischen **1928 und 1939** kamen die ersten **BMW-Autos** auf den Markt, und in den **1950er–1960er Jahren** erschienen berühmte Modelle wie der **BMW 1500** und der **BMW 2002**.

In den **1970er–1990er Jahren** konzentrierte sich BMW auf die **Verbesserung von Technologie, Design und Leistung**, um immer bessere Fahrzeuge zu bauen.

Nach dem Jahr **2000** erschienen verschiedene **elektrische und Hybridmodelle** der „i“-Serie, wie **i3** und **i8**.

In den Jahren **2024–2025** wurden neue **Motorräder** vorgestellt, darunter die **BMW R 1300 GS**, **BMW M 1000 XR**, **BMW R 12 nineT** und zwei **praktische elektrische Roller**.

Heute investiert BMW verstärkt in **nachhaltige und autonome Fahrzeuge**, die das Fahren in Zukunft einfacher machen sollen.

Dank BMW können wir die **Entwicklung von Leistung und Technik** von 1923 bis heute verfolgen – mit **großen Versprechen** für die kommenden Jahre.

Mitglied im Häkelklub

Erstellt von Maria Cristescu

Von: mariacristescu.mail.de

An: häkelklub.pasing.de

Betreff: Mitglied im Häkelklub

Hallo,

Ich heiße Maria und wohne in Bukarest. Mein Hobby ist Häkeln. Ich häkle gerne Plüschtiere, Taschen und Accessoires. In letzter Zeit habe ich angefangen, mit verschiedenen Häkelarten zu experimentieren.

Nun meine Frage: Kann ich in der Häkelklub mitmachen

Reitclub

Erstellt von Natalia Rot

Von: Natalia Rot

Betreff: Reitclub Park

Hallo,

Ich heiße Natalia und bin 11 Jahre alt. Ich wohne in Bukarest. Ich bin in der sechsten Klasse.

Eines meiner Hobbys ist das Reiten. Ich würde mich freuen, diesen Sommer im Reitclub Park zu trainieren. Bitte teilen Sie mir, wie der Stundenplan aussieht und wann der erste verfügbare Termin für mich wäre?

Vielen Dank,

Natalia

Klub Kochen

Erstellt von Sarah Stoicescu

Von: sarah@d-mail.com

An: info@msk-kochen.com

Betreff: Ich liebe es zu kochen

Hallo,

Mein Name ist Sarah, und wohne in Bukarest. Ich liebe es zu kochen und Kuchen zu backen und möchte mehr leckere Rezepte lernen. Nun meine Frage: Kann ich im Klub Kochen mitmachen? Wann und wo?

Viele Grüße

Sarah

Fußballverein

Erstellt von Sofia Ioana Pușcașu

Von: Sofia Pușcașu

Für: Fußballverein Bukarest

Hallo,

Ich heiße Sofia Ioana Pușcașu und liebe Fußball! Ich wohne in Rumänien, Bukarest.

Ich hätte gern eine Frage: Wie groß ist die Gruppe und wann findet der Unterricht statt?

Schöner Tag

Sofia Pușcașu

Malklub

Erstellt von Sofia Talabă

Von: Sofia Talaba

Betreff: Malklub

Hallo,

Ich heiße Sofia! Ich komme aus Rumänien. Mein Hobby ist Malen.

Meine Frage ist : “Um wie viel Uhr ist der Club?” und „Wo wird der Club sein?“

Antworten Sie so schnell wie möglich!

Alles Gute

Sofia Talaba

Oldtimer sammeln – mein Hobby

Erstellt von Rebeca Diac, Vladimir Olaru und
Iosif Ungureanu

Von: nico.chillguy@gmail.com
An: oldtimer.klub.deutschland@gmail.com
Betreff: Ich möchte mich für den Klub bewerben.

Hallo! Ich heiße Nico Hiller und wohne in Berlin. Ich sammle gern kleine Oldtimer.

Ich möchte dem Klub beitreten.

Ich sammle kleine Oldtimer aus den 1980er Jahren und meine Lieblingsautomarke ist BMW (Bayerische Motoren Werke).

Ich suche auch viele Freunde, die meine Leidenschaft teilen.

Ich baue gern kleine Oldtimer aus Holz, weil das Material eine angenehme Textur hat, und ich möchte meine Sammlung vergrößern.

Wie sieht dein Traumzimmer aus?

Erstellt von Iris Tudor und Maria Constantin

Hallo,

Mein Traumzimmer sieht so aus: Der Rucksack lehnt an der Wand.

In meinem Traumzimmer hängt auch mein Hut.

In meinem Traumzimmer ist mein Stundenplan an der Wand befestigt.

In meinem Traumzimmer steht eine Pflanze an der Wand.

In meinem Traumzimmer habe ich Poster an die Wand geklebt.

So sieht mein Traumzimmer aus! Ich hoffe, ich habe euch inspiriert!

Basketballklub

Erstellt von Bianca Velicu

Von: Bianca Velicu

Betreff: Basketballklub

Hallo,

Mein Name ist Bianca Velicu und ich bin 12 Jahre alt. Mein Hobby ist Basketball. Ich wohne in Bukarest, Rumänien. Meine Frage ist: „Wann ist das Training?“ und „Wie viel kostet das monatliche Abonnement?“

Vielen Dank

Bianca Velicu

Tanzclub

Erstellt von Carina Chivaru

Hallo,

mein Name ist Carina! Ich komme aus Rumanien. Mein Hobby ist Tanzen. Ich mache modernen Tanz und Hip-Hop. Ich kann auch andere Arten machen, aber das sind meine Favoriten. Meine Frage ist: Muss ich vorsprechen? Wenn ja, wann kann ich kommen?

mit Liebe,

Carina

